

A person wearing a green tweed jacket, white riding breeches, and tall brown leather boots is sitting on a wooden fence. The background shows a blurred green field and a building.

Tilly Bagshawe

Láska a tradice jsou důležité,
ale složenky nezaplátí...

**FARMA
V ÚDOLÍ**

FARMA V ÚDOLÍ

Tilly
Bagshawe

FARMA
V ÚDOLÍ

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 Tilly Bagshawe

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Show*

(First published by HarperCollinsPublishing, London, 2015)

přeložila © 2016 Jana Kordíková

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-437-9 pdf)

Zanně, s láskou

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle bych chtěla poděkovat všem z nakladatelství HarperCollins za jejich podporu, tvrdou práci a nadání; zvláště pak svým redaktorkám Kimberley Youngové a Claire Palmerové. *Farma v údolí* byla týmová práce a jsem vám nesmírně vděčná za pomoc, rady i nasazení. Bez vás by tato kniha nikdy nevznikla. Také bych chtěla poděkovat svým úžasným agentům, Lukeu Janklowovi a Hellii Ogdenové a všem v Janklow & Nesbit. A pochopitelně i své rodině, za lásku a podporu, zvláště pak své úžasné dceři Sefi a manželovi Robinovi. Je až neuvěřitelné, jak hrozně ráda jsem tvá žena.

Farmu v údolí věnuji své životní kamarádce Zanně Hooperové. Zanno, mnohokrát díky za tolik let přátelství, velkorysosti a laskavosti. Jsem moc ráda, že jsem tě potkala.

TB. 2015.

Vítejte
ve Swell Valley

Obsazení

Farma Wraggsbottom

Laura Baxterová, za svobodna Tivertonová,
úspěšná scénáristka a producentka, Gabeova manželka
a matka dvou malých kluků Hugh a Lucy.

Gabe Baxter, místní idol dívčích srdcí. Farmář
a rodinný typ, kterému nechybí velké ambice.

Jennifer Leeová, mladá veterinářka, příjemná dívka
od vedle, ovšem tak trochu uličnice.

Brockhurst

Sir Edward Wellesley, zvaný Rychlík Eddie, vystudoval prestižní střední školu Eton a patří k těm nejoblíbenějším a nejcharismatictějších poslancům, jaké můžete ve Westminsteru potkat, a to dokonce i po pobytu ve věznici Jejího Veličenstva za daňové úniky.

Lady Annabel Wellesleyová, jeho nádherná, ale chladná žena.

Milo Wellesley, jejich nezdárný syn. Po vyhození z Harrow se spíše než o složení maturity zajímá o okouzlování ženského obyvatelstva Swell Valley.

Magda Bartoszová, hospodyně v Riverside Hall, novém sídle rodiny Wellesleyových.

Wilf, Eddieho milovaný border teriér.

David Carlyle, mediální magnát a majitel *Echa*, jednoho z nejprodávanějších bulvárních listů v Británii. Úhlavní nepřítel Eddieho Wellesleyho.

Louise Carlyleová, jeho trpělivá žena. Žije v katalogovém sídle na okraji hintonského golfového hřiště, které Louise přímo zbožňuje.

Fittlescombe

Santiago de la Cruz – nezvykle pohledná kriketová hvězda. Hraje za Anglii, Sussex a dnes za Fittlescombe. Neskutečně zamilovaný do své manželky Penny.

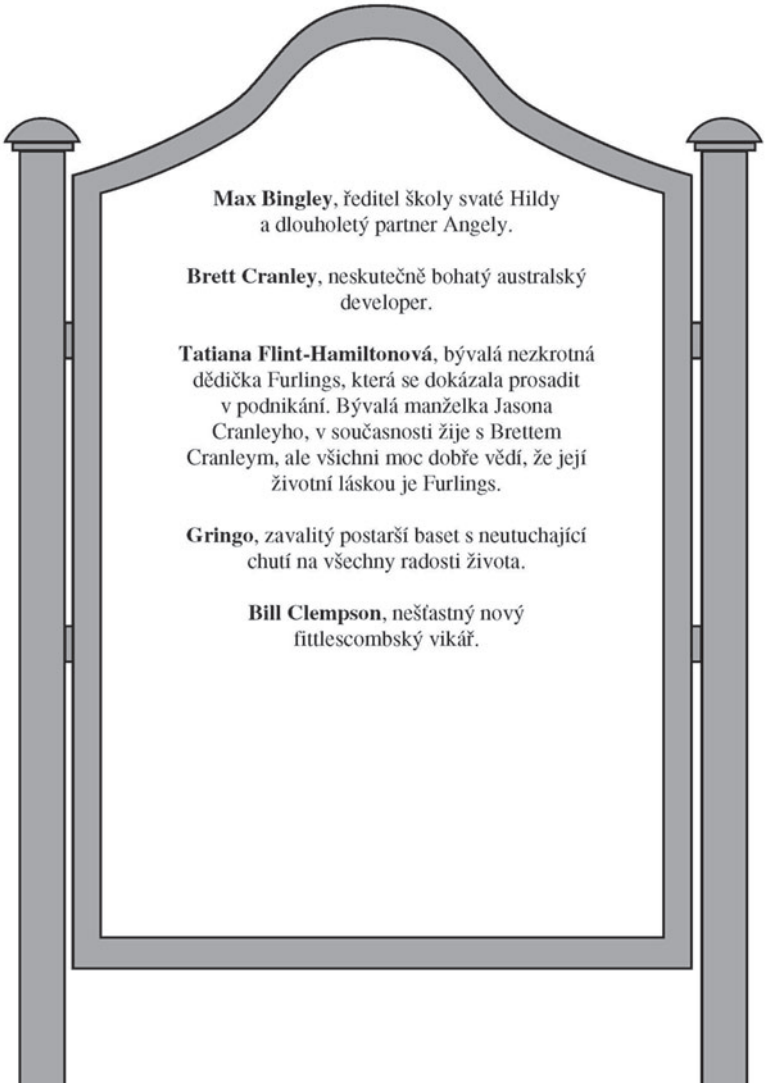
Penny de la Cruz, umělkyně. První manžel ji opustil na dvacáté výročí svatby kvůli jinému muži. Žije ve Woodside Hall.

Seb Harwich, syn Penny z prvního manželství. Seb miluje kriket, pivo a holky (v tomto pořadí) a velkoryse odpustil Santiagovi, že před svatbou s Penny hrál za Brockhurst.

Emma Harwichová, Sebova sestra. První supermodelka pocházející z Fittlescombu, problematická osobnost.

Delilah, Pennyin neposedný hrubosrstý jezevčík.

Angela Cranleyová, bývalá manželka Bretta Cranleyho, matka Logan a Jasona. Angela žije ve Furlings, bývalém rodovém sídle Tatiány Flint-Hamiltonové.

Max Bingley, ředitel školy svaté Hildy
a dlouholetý partner Angely.

Brett Cranley, neskutečně bohatý australský
developer.

Tatiana Flint-Hamiltonová, bývalá nezkrotná
dědička Furlings, která se dokázala prosadit
v podnikání. Bývalá manželka Jasona
Cranleyho, v současnosti žije s Brettem
Cranleym, ale všichni moc dobře vědí, že její
životní láskou je Furlings.

Gringo, zavalitý postarší baset s neutuchající
chutí na všechny radosti života.

Bill Clempson, nešťastný nový
fittlescombský vikář.

Londýn

James Craven, Santiagův přítel a anglický kriketový hrdina.

John Bingham, vedoucí sekce dramatických pořadů ITV a Lauřin ženatý bývalý mileneček.

Charles a Sarah Frenchovi, Eddieho literární agent a jeho manželka, novinářka.

Kevin Unger, politický poradce Eddieho Wellesleyho, jehož manželka se jmenuje Lisa.

Los Angeles

Macy Johanssenová, neskutečně krásná a nepokrytě ambiciózní americká televizní moderátorka.

Paul Meyer, Macyin schopný agent.

Austin Jamet, společník v přední právní kanceláři.

První část

PRVNÍ KAPITOLA

Gabe Baxter se naklonil a pošeptal manželce do ucha:

„To je hrůza.“

„Pšt,“ hihňala se Laura Baxterová.

„Žádné pšt. Tohle prostě nejde vydržet,“ vyhrkl Gabe a rukou si pročísal husté blond vlasy. „Myslíš, že kdybych se nabídl, že zaplatím celou tu střechu, tak by přestala zpívat?“

„Bud' zticha,“ sykla na něj Laura. „Vždyť ty nemáš ani na pivo, natož pak na střechu školy. Takže to prostě budeš muset nějak vydržet.“

Gabe zasténal. Baxterovi byli ten vlhký lednový večer spolu se zbytkem vesnice v hostinci U Lišky a sledovali talentovou show. Majitel hostince a největší místní drbna Danny Jenner celou akci pořádal, aby se vybraly peníze na školní střechu. Momentálně vystupovala Claire Leamanová, oplácaná dvanáctiletá holka, co trochu šilhala a trpěla přehnanou vírou ve vlastní pěvecké schopnosti, už tři minuty vyla titulní melodii z Ledového království, jako by byla na Oscarech, pohazovala vlasy a tryčkovala jako operní diva, co si dýchla helia. Po „Mystické magii Mikea Malloye“ (jediný ubohý trik s kapesníkem) a žonglujícím Jackovi Willoughbym (téměř slepém kostelníkovi z Brockhurstu) se Gabe odvážil doufat, že nic horšího už přijít nemůže. Podle všeho se spletl.

„*Já jsem sváááá! Křídla má hlas můůůj!*“ vřeštěla Claire.

„To si možná myslí ona,“ šeptal Gabe Lauře. „Já si jdu ven zakouřit.“

„Gabe. To nejde.“

„Proč ne?“

„Za prvé je to dcera Gavina Leamana.“

„To je další důvod, abych odsud vypadnul,“ prohlásil důrazně Gabe.

Gavin Leaman byl členem klubu turistů, sami sebe nazývali „Příznivci volného pohybu po Swell Valley“ a minulý víkend měli tu drzost, že vyrazili na procházku po Gabeově sadu, a dokonce pronikli i k němu na zahradu. Gabe se zrovna v obýváku díval na fotbal, když vtom na něj jeho slovy „jakejsi pokryteckej trouba v šušťákovce s mapou v ruce“ vesele mávl, jako by Gabeovy a Lauřiny pozemky byly nějaký veřejný park.

Gabe vyrazil ven, aby si s těmi vetřelci promluvil, což skončilo nešťastnou

hádkou s novým fittlescombským vikářem Billem Clempsonem. Ukázalo se totiž, že právě on celou výpravu vede, vybavený nylonovou ledvinkou a píšťalkou.

„To vy jste je k tomu navedl, vikáři?“ ptal se vyčítavě Gabe.

Bill Clempson našpulil rty. „Já nikoho k ničemu nemusel navádět. Tihle lidé mají plné právo se tu volně pohybovat.“

„Tak za prvý se tu ,volně nepohybují‘,“ vyhrkl Gabe. „Nejsou to žádný zasraný skřítci. Tomuhle se říká neoprávněný vniknutí.“

„Není snad nutné mluvit takhle sprostě,“ napomenul ho vikář.

„Kdybyste si dal tu práci a přečetl si zákon o venkově a právu volného pohybu z roku 2000,“ pípla jedna z turistek, obézní ženská v těsných kalhotách, kterou si Gabe pamatoval ze synkovy školky, „jistě byste věděl, že britský venkov patří nám všem.“

Gabe se k ní výhrůžně přiblížil. „Tahle část ne, drahoušku. Máte přesně minutu na to vypadnout z mého pozemku, než na vás pustím psy. To platí i pro vás, Bille,“ zavrčel Gabe na vikáře. *Pitomej dotěra*. Co si ten Clempson o sobě myslí?

A protože žili ve Fittlescombu, brzy se po celé vesnici šířily zveličené zvěsti o tom, co se tu skutečně odehrálo. Gabea Baxtera v nich líčili buď jako hrdinského obránce majetkových práv (vždyť anglický dům je hrad a tak vůbec), nebo jako namyšleného snoba, který obyčejným vesničanům, a dokonce i místnímu vikáři, brání v procházce po svých polích.

Laura se od toho snažila držet co možná nejdál. Podle ní totiž Gabe měl pravdu, ale jako obvykle se přestal ovládat a byl na lidi, které každý den potkávali ve vesnici, neuvěřitelně hrubý, což nijak nepomáhalo jejich věci a Lauře to komplikovalo život. Podobné roztržky byly součástí vesnického života. Už poněkolikáté Lauře připadalo, že se její život čím dál více podobá venkovské frašce.

Dcera jednoho z turistů, Claire Leamanová, dál vyla.

„Promiň,“ vzdal se Gabe. „To by stačilo.“ Nejhezčí farmář z Fittlescombu pak za strašlivého vrzání barových židliček vyrazil ke dveřím, čímž si vysloužil vražedný pohled od Claiřina otce a závistivé pohledy od téměř všech ostatních v sále.

„Moc se omlouvám,“ šeptala Laura sousedům, když ho následovala a hrozně se přitom červenala. „Má migrénu.“

„To my všichni,“ brblal jeden děda u dveří.

Venku Laura Gabea našla, jak se hrbí pod vrbou a neúspěšně se snaží zapálit navlhlou cigaretu.

„To od tebe bylo hrubé,“ napomenula ho. „Chudák holka.“

„Chudák holka?“ Gabe vykulil oči. „A co my ostatní? Dobrý bože. Ona má co zpívat na veřejnosti asi tak jako já chodit nahej ve Sněmovně lordů. Nebo chodit na nedělní procházku do něčí zahrady. Je to prostě... děsný.“

Nasadil tak rozhořčený výraz, že Laura vyprskla smíchy.

„Ty jsi děsnej! Sobeckej pitomec.“

„Jsem tak děsnej, až jsem prostě neodolatelnej.“ Gabe se zazubil a zvedl ruku, aby si Laura pod ni mohla vklouznout. „Nemám pravdu?“

Ještě po téměř deseti letech manželství Laura Baxterová nedokázala být manželovi nablízku, aniž by se ho přitom nedotýkala. Přitulila se k jeho rozložitému hrudníku a vdechovala dobře známou mužnou vůni. Gabe byl tak hezký, že z toho až oči přecházely – světlovlasý, statný a s úsměvem, který rozzářil i tak šedivý a upršený lednový večer jako ten dnešní. Přestože jejich seznamování neprobíhalo úplně hladce, přestěhovala se Laura za ním do Swell Valley a teď spolu měli dva malé chlapce. Baxterovi často bývali na mizině a téměř neustále na hranici sil, ale Laura by svůj život s nikým neměnila.

„Zrádci.“

O chvíli později za nimi vyklouzl i Santiago de la Cruz, kriketová hvězda, zdejší starousedlík a Gabeův blízký přítel a v ruce držel sklenku s whisky Laphroaig. Santiago byl také velmi pohledný, ale odlišným způsobem než Gabe. Výsoký, snědý a typický jižan, dokonale udržovaný čistokrevný závodní kůň, zatímco Gabe připomínal spíš zabláceného divokého mustanga.

„Jak jste mě tam mohli nechat?“ Smutně si mnul spánek. „Myslím, že se mi začaly tavit uši.“

Po něm přišla jeho žena, Penny. Panovala všeobecná shoda v tom, že je to nejlaskavější, ale zároveň ta nejhůře oblečená žena ve Fittlescombu. Penny de la Cruz dnes byla téměř neviditelná pod šesti vrstvami pleteniny, její nezkrotné dlouhé vlasy se řinuly shora jako fontána. Při nešťastném sporu o svobodu pohybu se Penny odvážně postavila na stranu turistů. Santiago naopak pevně věřil tomu, že by je všechny měli postřílet.

„Tedy,“ Penny se káravě podívala na Gabea, Lauru i Santiaga. „Chováte se jako zlobiví školáci, co si šli zakouřit za kůlnu. Vraťte se zpátky dovnitř, než umřete na podchlazení.“

„Už přestala?“ ujistěval se Gabe.

„Už přestala.“

„Slibuješ?“

„Ano,“ potvrdila Penny. „A... mám drb.“

Víc nepotřebovali. O dvě minuty později všichni čtyři seděli u rohového stolu, dalšího čísla si nevšimli a Penny jim vykládala poslední novinku.

„Konečně se prodalo Riverside Hall v Brockhurstu,“ šeptala důležitě.

„To je ono?“ vyhrkl Santiago. „To je ten drb?“

„Ne,“ okřikla ho Penny. „Ten drb je o nových majitelích.“

Záhadně se usmála.

„Tak pokračuj,“ přesvědčovala ji Laura. „Kdo to je?“

„Hádejte.“

„Proč bychom hádali? Jak bychom to mohli uhádnout?“

„Simon Cowell,“ začal Gabe.

Santiago ho zpražil pohledem. „*Simon Cowell*? Proč by se proboha Simon Cowell stěhoval do Brockhurstu?“

Gabe pokrčil rameny. „Proč ne? Ty jsi to udělal. Tak dobrá. Madonna.“

„To snad nemyslíš vážně.“

„Cože? Ta přece má anglickej venkov moc ráda,“ hájil se Gabe. „Vždyť nosí bekovku a pije pivo, ne?“

„To bylo v období, kdy žila s Guyem Ritchiem. Teď přece randí s brazilskými pubertáky a fotí si chlupy v podpaží,“ připomněla mu Laura. „Jsi prostě mimo, zlato.“

To ona se v posledních drbech o celebritách vyznala přímo dokonale.

„Tak já ukončím vaše trápení,“ řekla Penny. „Je to sir Edward Wellesley.“

Následovalo ohromené ticho. Jako první ho narušil Gabe.

„Ten je přece ve vězení, ne?“

„Příští týden ho mají pustit.“

„Jejda, to bylo rychlý. Možná taky příští rok nezaplátím daně, když je za to jenom rok.“

„Abys platil daně, musíš napřed mít nějaký příjem,“ připomněla mu sladce Laura.

„To máš pravdu,“ Gabe manželce stiskl stehno.

„Jsi si tím jistá?“ ptal se Santiago Penny. Z nějakého důvodu mu připadalo málo uvěřitelné, že by se nejskandálnější politik Anglie usadil právě v klidném Swell Valley. Zvláště pak v Riverside Hall, což byla sice elegantní, ale opuštěná stará budova, která už přes rok zela prázdnotou.

„Sto procentně. Angela Cranleyová minulý týden viděla lady Wellesleyo-

vou s realitním agentem. Podle všeho to koupili před deseti dny.“

„Neříká se o ní, že je přišerná?“ ujišťoval se Gabe. „O té jeho ženě?“

„To tedy ano. Je to přímo hrůza, neskutečná snobka. Vzpomínáš, jak povýšeně se tvářila u soudu?“ přidal se Santiago.

„Určitě byla pod hrozným tlakem,“ namítala laskavě Penny. „Všichni jim oběma ale musíme dát šanci.“

Laura pila gin s tonikem a zaplavilo ji štěstí. Měla moc ráda Penny i Santiaga. Milovala místní hostinec, venkovský život a jejich údolí, kde se nic neutajilo a „velkou novinkou“ byl i příjezd nových obyvatel se skandální minulostí. Ale nejvíc ze všeho milovala Gabea a své synky.

Mám takové štěstí, pomyslela si, když manželka pod stolem vzala za ruku. Lepší už to být nemůže.

Sir Edward Wellesley se rozhlížel po místnosti, která v posledním roce byla jeho domovem. I když to znělo podivně, docela si to tu oblíbil.

Na zdech měl fotku své ženy a syna Mila a bezpočet snímků svého milovaného border teriéra Wilfa. Byly tam i fotky jeho samého, jak si podává ruce s největšími světovými vůdci nebo promlouvá na sjezdu konzervativců. V koutku byl malý stůl, kde Eddie strávil mnoho plodných hodin prací na svých pamětech.

Spíše než „cela“ to opravdu byla místnost. Nepodobala se té přišerné kobce, kde trávil první tři měsíce po odsouzení v královské věznici v Kennetu. Jakýsi muž z lidu z Úřadu pro vyšetřování závažných podvodů se totiž rozhodl, že z bývalého ministra práce a sociálních věcí udělá exemplární příklad, a odeslal Eddieho do nejpřeplněnější věznice v Británii. Když ho pak přestěhovali do vězení s dohledem Farndale, což je bývalé šlechtické sídlo na venkově v Hampshire, ve srovnání s Kennetem působilo jako Ritz-Carlton. Eddie už se nemusel o temnou kobku dělit s pěti muži, ale bydlel v příjemném pokoji s makléřem Williamem Reesem odsouzeným za zneužití informací v obchodním styku. Willa propustili před měsícem a od té doby měl Eddie pokoj sám pro sebe.

Ne že by to v Kennetu nešlo přežít. I tam si Eddie udělal přátele. Pravda totiž byla, že on si přátele udělal úplně všude. Sira Edwarda Wellesleyho bylo snadné mít rád.

Bylo mu něco málo přes čtyřicet, husté černé vlasy už měl u spánků lehce prokvetlé a kolem čtverákových, ale zároveň bystrých hnědých očí měl vějířky vrásek od smíchu a vyzářovalo z něj charisma, kterým k sobě vždy přitahoval ostatní. Přestože nezakrýval, že pochází z vyšších kruhů, nějak

se mu podařilo zachovat si snobský přízvuk, aniž by mu kvůli němu ostatní chtěli dát jednu mezi oči. I když neměl úplně sportovní postavu, jeho sto osmdesát centimetrů výšky si s mírnou nadváhou dobře poradilo a vyzářoval mužnost a mladistvý elán, který u politiků nebyl úplně běžnou záležitostí. Všeobecně se mělo za to, že Rychlík Eddie působí spíš jako pohledný herec v roli ministra než skutečný ministr. Ženy ho vždy zbožňovaly a muži obdivovali, možná proto, že nikdy nebral nic vážně, hlavně pak sám sebe.

„Jste připravený, Eddie?“

V Eddieho dveřích se objevila hlava jednoho z dozorců, Boba Squirese. Okouzující šedesátník Bob byl fanatickým fandou kriketu. S Eddiem se kvůli lásce k této hře hodně sblížili.

„Ani ne,“ přiznal Eddie. „Ještě balím. Nedělej dnes, co můžeš odložit až na úplně poslední chvíli. To je moje heslo.“ Zazubil se a dal si do kufru úhledně složenou košili značky Turnbull & Asser. „Navíc mě mají pustit až za hodinku, ne?“

„Přesně tak,“ potvrdil Bob Squires a rozpačitě mu podal obálku. „Přišel jsem za vámi s předstihem, protože bychom vám s kluky chtěli něco předat.“

Eddie obálku otevřel. Uvnitř byla fotka všech dozorců a dalších zaměstnanců z Farndale, jak zvedají sklenku do fotoaparátu. Dozadu kdosi napsal: „Hodně štěstí, Eddie – Budete nám chybět! – Personál z Farndale.“ A všichni se tam i podepsali.

„No tedy.“ Eddiemu se stáhlo hrdlo. „To je od vás hrozně laskavé. Jakmile najdu kladivo, pověším si to v novém domě.“

„Na vašem místě bych to asi neudělal. Možná nechcete, aby vám něco připomínalo... všechno tohle... až se konečně dostanete domů.“

„Nesmysl,“ odmítl rozhodně Eddie. „Byla to zkušenost! S hrdostí si to pověším na záchod pro hosty. To je stejně jediné místo, kde si lidi fotky pořádně prohlížejí.“

„No, kdybychom už se neviděli, hodně štěstí,“ prohlásil zastřeným hlasem Bob. „A doufám, že to pořádně nandáte tomu hajzlovi Carlyleovi.“

Eddie se rozesmál. „Díky, Bobe. Jsem vám za to vděčný.“

Zapnul si kufr a naposledy se kolem sebe rozhlédl. Pak se prošel po místní společenské místnosti a jídelně, rozloučil se se spoluvězni i personálem a všem slíbil, že s nimi dál bude v kontaktu. Eddie se toho ve vězení naučil hodně, ale hlavní lekce, kterou si odnesl, byla, že lidé za zdmi věznic Jejího Veličenstva se příliš neliší od těch venku. Že stačí nepřízeň osudu a můžete se tam ocitnout i vy.

V deset patnáct pak Eddie Wellesley jen s několikaminutovým zpožděním opustil Farndale a vyšel na svobodu. V té chvíli se příliš nepodobal Nelsonu Mandelovi – zejména proto, že se tady nemusela odemykat žádná brána –, ale i tak to byl podivně uspokojivý okamžik. Šedavé počasí z minulého týdne ustoupilo svěží a jasně modré zimní obloze. Jinovatka hampshirskou venkovskou krajinu postříbřila jako vánoční pohlednici. V takový den se člověk zkrátka musel cítit šťastně a plný naděje.

Eddie v hloučku novinářů obklopujících jeho auto, Bentley Mulsanne se šoférem, poznával starého přítele Marka Portera, politického redaktora z *Telegraphu*.

„Není na tebe moc zima, Marku?“

„Tuhle chvíli bych si za nic na světě nenechal ujít, sire Edwarde. Jak je vám?“

„Poměrně dobře, díky za optání,“ zářil Eddie.

„Pěkný auto,“ poznamenal Luke Heaton z BBC s obličejem bez brady připomínajícím lasičku, který byl na Eddieho vkus trochu příliš levičácký, a významně povytáhl obočí. „Ale není úplně známkou ‚pokory‘. Vzhledem k tomu, že vás ve vysoké funkci obvinili z podvodu, tak by vám podobné ostentativní předvádění majetku mělo připadat nevkusné.“

Eddie neztrácel úsměv. „Nepřipadá.“

Z auta vystoupil Eddieho šofér v livreji a vzal si od něj kufř.

„Haddone, moc rád vás zase vidím.“

„Já vás také, pane. Vítejte zpět.“

Otevřel zadní dveře a Eddie si nastoupil. Objevily se blesky spousty fotoaparátů.

Dívka z *Daily Mail* vykřikla z davu: „Na co se nejdíc těšíte?“

„Na svého psa,“ vyhrkl okamžitě Eddie. „A samozřejmě i na manželku,“ dodal vzápětí do hlasitého smíchu novinářů.

„A co David Carlyle?“ nesl se z davu osamocený hlas, který Eddie nedokázal poznat. „Chtěl byste mu dnes ráno něco vyřídit?“

„Nic takového, co byste mohli otisknout,“ shrnul to Eddie.

„Dáváte Carlyleovi za vinu své uvěznění?“

Eddie se usmál a zavřel za sebou dveře.

Teprve když se dostali do volné krajiny a přešli hranici hrabství Hampshire a Sussex, začal se pomalu uvolňovat. Těšil se, že se znovu uvidí se ženou. Ať si ostatní o manželství Wellesleyových myslí, co chtějí, pravda je, že Eddie svou ženu hluboce miluje. To těšení však zároveň bylo plně nervozity. Vystavil totiž manželku pecku. A moc dobře si to uvědomoval.

Annabel život ve Westminsteru přímo milovala a potrpěla si i na výhody, které jako manželka ministra měla. Když se to všechno sesypalo, zničilo ji to. A nešlo jen o Eddieho pád a dvouletý trest za daňové úniky. Hrozná byla i nechutná publicita, které se tomu případu dostávalo, ponížení z toho, jak se jedna po druhé vynořovaly na světlo Eddieho milenky. David Carlyle a jeho noviny *Echo* se postarali o to, aby se každý kostlivec z Eddieho skříně se vši parádou vytáhl před britskou veřejnost. Včetně Eddieho zničené manželky.

Během Annabeliných návštěv ve vězení nic z toho neprobírali. Tedy ne řádně. A teď už jim nic jiného nezbyde. Přestože měl více než rok a půl na to, aby si důkladně připravil svou omluvu, Eddie nadále netušil, co přesně by jí měl říct. „Promiň,“ mu připadalo chabé. Annabel si na chabé věci nepotrpěla. Chtěl jí poděkovat za to, že za ním zůstala stát, ale bál se, že by pak působil namyšleně.

A pokud šlo o nový dům a „nový začátek“ daleko od Londýna, Eddie z toho měl smíšené pocity. Na fotkách sice dům působil hezky. Ale když tam teď skutečně jel, připadalo mu to neskutečné.

Co když tam nebudeme šťastní?

Co když nám venkovský život bude proti srsti?

Annabel na stěhování trvala a on nebyl v pozici, kdy by jí to mohl rozmluvit. Ale když se rozhodla pro Swell Valley, Eddiemu se sevřelo srdce. Bydlel tam totiž i David Carlyle. V ošklivém příliš velkém typovém domě u golfového hřiště v Hintonu. Nebudou úplně blízcí sousedi. Ale představila, že bydlí méně než patnáct kilometrů od muže, který mu zničil kariéru a pošpinil pověst, Eddieho příliš nenaplňovala radostí.

„Nezkusíme to jinde?“ ptal se Annabel. „Vždyť venkov je plný hezkých vesniček.“

Ale nebylo to k ničemu. Vybrala si tenhle dům. Tak ho koupili.

Je jenom na mně, abychom byli šťastní, okřikl se přísně. *Abych jí všechno vynahradil. Ten dům bude v pořádku. My budeme v pořádku.*

„Chcete si poslechnout přenos z kriketu, pane?“ dolehl k němu řidičův hlas. „Jestli máte zájem, dávají to živě na Pátém kanále.“

„Haddone, to je skutečně lákavý návrh.“

Eddie zavřel oči a spokojeně vzdychl.

Byl svobodný muž ve svobodném světě a poslouchal kriket.

Všechno se zase napraví.

DRUHÁ KAPITOLA

„Wilfe! Jestli nepřestaneš s tím kraválem, tak tě, Bože odpusť, nechám utratit!“

Annabel Wellesleyová se mračila na rozcuchaného border teriéra, který měl čumák přilepený na okno v polovině schodiště. Už hodinu bez přestávky vyl a čas od času to proložil zavrčením. Možná ho tak vyváděly z míry všechny ty televizní štáby na konci příjezdové cesty. Nebo ten pejsek možná nějakým šestým smyslem vytušil, že páníček se má dneska vrátit domů. Tak jako tak reálně hrozilo, že ten neustálý ryk Annabeliny beztak podrážděné nervy napne až k prasknutí.

Moc ráda by se šla ven projít. Nadýchat se čerstvého vzduchu a pročistit si hlavu. Ani náhodou tím však nechtěla provokovat všechny ty zlé reportéry. Kromě toho ještě měla v domě spoustu práce, aby do Eddieho příjezdu vypadal dokonale. Stěhování do Riverside Hall bez pomoci, dokonce i bez uklízečky, byla jedna z nejvíc stresujících zkušeností v Annabelině životě. Lady Wellesleyová byla dokonalá hospodyně s nadáním pro interiérový design, navíc ale byla i perfekcionistka, která dříve přidělovala úkoly ostatním. V Londýně pro ně s Eddiem nastálo pracovali tři lidé, včetně kuchaře a majordoma, spolu s celou flotilou lidí najímaných externě. Tady po odjezdu nechutně zírajících stěhováků zůstala sama. Všechny povrchy naleštila, krabice vybalila a zásuvky zaplnila sama osobně. Část její duše byla za to rozptýlení ráda. Další část však byla do posledního svalového vlákna dokonale udržovaného těla rozhořčená, že má na starost takto otupující práci.

Mohla si výpomoc dovolit. Ale bála se někomu věřit. Po všem tom poškození a *hanbě* během Eddieho procesu a uvěznění ztratila Annabel důvěru. Byla přesvědčená, že se jí lidi smějí za zády, a děsila ji představa, že by se do jejich domu mohli jako falešní uchazeči o místo kuchaře nebo hospodyně vloupat novináři, proto se rozhodla, že zaměstnance bude najímat, až se Eddie vrátí domů a trochu se tu usadí. Ať už to znamená cokoli.

Šla do přijímacího salonu (udělala by cokoli, aby na chvíli zmizela před tím příšerným psem) a zoufale se podívala na poslední dvě nevybalené krabice. Jak je možné, že pokaždé, když vybalí nějakou krabici, nějakým zázrakem se objeví nová a dožaduje se její pozornosti?

Ve skutečnosti na sebe Annabel byla až moc tvrdá. Od chvíle, kdy dům viděla poprvé, ještě neuplynuly ani dva měsíce. Tenkrát byl chladný a nepřátelský jako hrobka. Jak už naznačoval jeho název, nacházel se dům Riverside Hall přímo u řeky Swell. V létě řeka působila malebně a lákavě, po dlouhé a vlhké zimě byla rozvodněná, šedá a ošklivá, vinula se kolem domu jako odulý had. Kamenné podlahy byly studené jako led a všechna okna plná pavučin.

Dnes už dům vypadal jako reklama z časopisu *Domov a zahrada*. Decentní starožitnosti a dědictví rodiny Wellesleyových, většinou prostý dubový nábytek z jakubovské éry, doplněný georgiánským prádelníkem s klenutým předkem, citlivě zkombinovaný s klasickými ukázkami současného designu jako pohovka B&B Italia s potahem z růžového lnu. Nebo čalouněný konferenční stůl od Designers Guild ve tvaru lehce nepravidelné fazole. Obrovské vázy plné květin rozmístěné po celém domě mu dodávaly zabydlený, přátelský nádech. Annabel se postarala o to, aby se vyčistily všechny komíny a ve všech krbech hořel oheň, čímž se pochmurné místnosti, které navštívila koncem listopadu, proměnily v lákavé přístavy tepla a světla. Na podlahách byly vybledlé perské koberce a starý borový přístroj plný veselého různorodého nádobí zajišťoval, aby kuchyně působila jako místo, kde už tato rodina bydlí celé věky.

Annabel však nic z toho neviděla. Vnímala jen ty nevybalené krabice. Spolu s Wilfovým neustávajícím vytím a faktem, že se v podstatě stala vězeňkyní ve vlastním domě, stejně jako s narůstající nervozitou z toho, že se znovu setká s Eddiem (co mu má proboha říct, až se objeví ve dveřích), jí to vhánělo slzy do očí.

Starodávné hodiny za ní odbily dvanáct.

Poledne? Brzy dorazí domů.

Zamračeně rozřízla další krabici s knihami a pustila se do práce.

Penny de la Cruz se plahočila rozbahněným polem, gumovky jí s každým krokem mlaskaly v blátě. Dnes bylo sucho a jasno, což po přetrvávajícím dešti z předešlých týdnů byla vítaná změna. Ale kdysi zelené pastviny mezi Woodside Hall (Pennyiným idylickým středověkým sídlem na kraji vesnice) a Riverside Hall se proměnily v kluzký hnědý močál.

Ne že by to Penny vadilo. Byla ráda, že může být venku, ale vyčítala si, že šla na procházku bez psa. Delilah, hrubosrstá jezevčice de la Cruzových, ji také obdařila notně vyčítavým pohledem, když odcházela s košíkem plným domácích dobrot, kterými zde chtěla přivítat Wellesleyovy.

Všichni však věděli, že Delilah je ten nejchlípnější a nejrozpustilejší pes v Brockhurstu. Kdyby sir Eddie a lady Wellesleyová náhodou měli psa, určitě by na něj hned začala naskakovat, čímž by všechny uvedla do rozpaků. Lepší bude, když tam vyrazí bez ní.

Jako všichni ostatní obyvatelé Anglie i Penny znala o neslavném pádu Rychlíka Eddieho každičkou podrobnost. Na rozdíl od ostatních však nedělala rychlé soudy ani o Eddiem, ani o jeho manželce, ženě, kterou s takovým gustem nenáviděla celá Británie.

„Je tak prkenná, že potřebuje operaci,“ poznamenal dnes u snídaňe Santiago.

„Jak něco takového může říct?“ zlobila se Penny. „Vždyť jsi ji nikdy neviděl!“

„Viděl jsem ji až dost. V televizi, během Eddieho soudu, na všechny se tam dívala svrchu. Je stejná jako Victoria Beckhamová. Nikdy se neusměje.“

„Určitě se směje stejně často jako my ostatní,“ hájila ji Penny. „Jenom ne před novináři. A po tom, jak se k ní chovají, se tomu ani nedivím! Člověk by řekl, že soudí ji, ne jeho. Dovedeš si představit, jaké to pro ni muselo být, dozvědět se o všech těch jeho milenkách?“

Santiago si dával marmeládu na třetí plátek toustu. „Ani se mu nedivím, že takovéhle ženské zahýbal. Vypadá stejně zábavně jako pytlík špendlíků.“

„Napadlo tě někdy, že když člověk má prolhaného a záletného manžela, trochu ho to připraví o radost ze života?“ zlobila se Penny a sebrala Santiagovi talíř, ještě než dojedl. „To Eddie se nezachoval dobře a všechno si to odnese lady Wellesleyová. Je to od vás všech hrozně sexistické. Já myslím, že je moc milá.“

„Ty jsi moc milá.“ Santiago objal manželku kolem pasu, posadil si ji na klín, políbil ji na krk a zároveň jí zručně sebral talíř se zbytkem toustu. „Vždycky ve všech vidíš jen to dobré. Je to jedna z mnoha věcí, které na tobě zbožňuju.“

Penny se musela sama pro sebe usmát při pohledu na Riverside Hall, protože už si asi pomilionté pomyslela, jak neskutečně je její manžel úžasný a jaké má štěstí, že si vzal zrovna ji. Ženy o polovinu mladší než ona s mnohem plošším břichem a pružnějšími prsy se mohly přetrhnout, aby Santiago dostaly do postele. On však o ně z nějakého nepochopitelného důvodu neměl zájem. *Miluje mě*. Přemýšlela, jestli i Rychlík Eddie miluje svou ženu a co se asi v jejich manželství odehrává. *Možná se nakonec všichni sprátelíme a zjistíme to*. Obyvatelé Swell Valley táhli za jeden provaz.

Člověk si mohl jen těžko představit, že se tak vysoko postavená rodina jako Wellesleyovi mezi ně nezačlení.

Když Penny před bránou zahlédla dav novinářů, uhnula k řece, přeskákala ji po kamenech a obešla dům zezadu. Pak se zlehka protáhla řídkoucím živým plotem a objevila se v zahradě před kuchyní. Vesele zaklepala na zadní vchod.

„Haló? Je někdo doma?“

Když nikdo neodpovídal, zkusila otevřít. Bylo odemčeno. Když vešla do kuchyně, okamžitě ji zaplavila závist. Ta místnost byla prostě nádherná, veselá, barevná a uklizená, s krásnými polštářky a porcelánem rozmístěným s nenuceným půvabem tak, jak se to Penny doma ve Woodside nikdy nepodařilo. V krbových kamnech v rohu hořel skutečný oheň. Všechno úžasně vonělo. Hřebíček, skořice nebo něco podobného.

„Kdo *sakra* jste?“

Lady Wellesleyová se objevila ve dveřích jako bohyně pomsty. V černém roláku a elegantních úzkých kalhotách, se světlými vlasy staženými do přísného drůlku, vypadala elegantně, štíhle a naháněla strach.

„Mrzí mě, že jsem vás takhle překvapila.“ Penny jí nervózně podala košík se sušenkami a zákusky jako mírovou ratolest. „Já jsem Penny.“

„Vešla jste sem bez dovození.“

„Omlouvám se,“ zrudla Penny. „S manželem Santiagem žijeme tamhle ve Woodside Hall. Jsme vaši sousedé.“

Ani tímhle vysvětlením však lady Wellesleyovou nijak neuklidnila.

„Dveře byly otevřené,“ hájila se dál Penny. „Nechtěla jsem chodit předem, kvůli těm reportérům... přinesla jsem vám nějaké dobroty. Na přivítanou v Brockhurstu.“

„Spíš jste sem přišla čmuchar,“ obořila se na ni hrubě Annabel. „Abyste mohla informovat místní drbny. Nebo možná i novináře.“

Penny vypadala vyděšeně. „Nic takového bych nikdy neudělala! Jen jsem si říkala...“

Nejistě koktala. Pak se podívala na boty a až příliš pozdě si uvědomila, že na nádherné kamenné podlaze udělala řadu blátivých stop.

„Mrzí mě to.“

„To by také mělo. Přestěhovali jsme se sem, abychom měli soukromí. Bez pozvání vejít do cizího domu! To je prostě hrůza. Nejradši bych na vás zavolala policii.“

„Prosím, to ne.“ Penny jako by měla na krajíčku. „Já opravdu nechtěla... Hned jsem pryč.“

Obrátila se a utekla. Dveře do kuchyně se za ní s hlasitým bouchnutím zavřely.

Když mu Angela Cranleyová podala časopis, Max Bingley se na chvíli zamračil.

„Hello? Tedy, drahoušku, takový bulvár, je to nutné?“

„To si piš, že ano.“ Angela se mile usmála, zatímco Max ten podle něj nechutný bulvár schoval pod svým výběrem časopisů. „Nemůžeme přece číst jenom *Financial Times*. Tedy aspoň my ženy. Nemám pravdu, paní Preedyová?“

„To tedy máte.“ Majitelka místního obchodu se široce usmála. Částečně proto, že paní Cranleyovou měla ráda – tak jako všichni ostatní, to samé platilo i o Maxi Bingleym, řediteli místní školy a životním partnerovi paní Cranleyové. A zčásti také proto, že dnes jí šly výborně obchody. Ať už to bylo tím, že konečně vyšlo slunce, nebo tím, že zneuctěný Eddie Wellesley právě mířil z vězení do svého nového domu v Brockhurstu, vypadalo to, že se snad celé Swell Valley hromadně vypravilo do města pro nejnovější drby. A všichni věděli, že nejvíce informací se vždycky získá u Preedyových. Tak sem chodili, a když už dorazili, brali si i noviny, časopisy, čokoládové tyčinky, čerstvě uvařenou kávu a ořechové dorty. „Celkem to dělá sedm liber a osm pencí, pane Bingley.“

Max jí podal dvacetilibrovku. Vzadu v obchodě se ozvala mohutná rána, protože se na podlahu zřítily všechny plechovky s fazolemi, co byly v regále.

„Doprdele práce!“ přehlušil všechn ten lomoz hlas Gabea Baxtera. „Hughu! Kolikrát ti mám říkat, aby ses díval, kam šlapáš?“

Max s Angelou vyrazili k místu, kde splavený Gabe začal uklízet všechn ten zmatek. Vedle něj si v kočárku vesele žvatlalo batole se zamazaným obličejem, zatímco jeho čtyřletý bratříček držel kovový model mašinky Tomáše a nonšalantně si prohlížel spoušť, kterou napáchal.

„Já se díval, kam šlapu,“ namítl čtyřletý kluk. „Šlapal jsem tamhle.“ Ukázal k uličce se sladkostmi. „Ty plechovky mi překážely.“

„Jo, ale nemůžeš je prostě takhle shodit, Hughu,“ vyhrkl zoufale Gabe. Chlapeček vzdychl a milým tónem prohlásil: „Doprdele práce.“

Angela se zahihňala. „Ahoj, Gabe.“

Smutně se na ni podíval. „Vyříd' manželovi, že nemůže vylučovat děti ze školy jenom proto, že mluví sprostě.“

„Kdybych to dělal, nikdo by mi tam nezbyl,“ zazubil se Max. „Všichni

mluví jako dlaždiči.“

„Za to můžou jejich matky,“ žertoval Gabe.

„Kde je vlastně Laura?“ ptala se Angela, rychle z Hughových zamaštěných ručiček vzala skleněnou lahev kokakoly a uklidila ji mimo jeho dosah.

„Pracuje.“ Gabe vrátil poslední konzervy na hromadu. „Bohužel potřebujeme peníze, ale já už jsem z týhle dvojky úplně zničený.“ Podíval se na synky se směsicí lásky a zoufalství. Pak změnil téma a zeptal se Angely. „Tak dorazil už?“

„Myslíš jako Rychlík Eddie?“

„Kdo jinej?“

Max Bingley se tvářil rozhořčeně. „Jen se poslouchejte. Jste jak dvě obecní klepny.“

„Ještě ne,“ řekla Angela Gabeovi a poznámky své drahé polovičky se rozhodla ignorovat. „Zdá se, že tam na něj čekají zástupy novinářů. V podstatě stojí ve špalíru u hlavní ulice v Brockhurstu. Připomíná mi to královskou svatbu.“

Dveře obchodu se rozletěly, dovnitř vešla Penny de la Cruz a vypadala, jako by ji někdo pozadu protáhl roštím. Vlasy měla zacuchané, látka cikánské sukně přes bláto skoro nebyla vidět a několik vrstev neladících světíků jí viselo ze štíhlé postavy do všech směrů. Navíc se zadýchávala, protože podle všeho běžela, a to už nějakou dobu a pěkný kus cesty.

„Jsi v pořádku?“ ptala se vyděšeně Angela Cranleyová. „Stalo se něco?“

„Ne. Vlastně ne,“ lapala Penny po dechu. „Jen jsem ze sebe udělala naprostého hlupáka, to je všechno. Což se rozhodně nestalo poprvé.“

Pomaloučku jí líčila své předchozí nešťastné setkání s Annabel Wellesleyovou.

„Asi jsem spíš měla jít hned domů,“ řekla, když si z lednice paní Preedyové brala chlazenou lahev čerstvě vymačkaného jablčného džusu a zízivě jí do sebe nalila. „Ale neměla jsem náladu na Santiagovy důležité obličej. Varoval mě, abych tam nechodila. Podle něj je lady Wellesleyová tak trochu semetrika.“

„Podle všeho je to ještě horší,“ vyhrkl Gabe našťavaně. Být zlý na Penny mu připadalo stejné jako kopat do štěněte. Prostě naprosto nepřijatelné. „Zdá se, že je to pěkná čůza.“

„Pěkná čůza,“ zopakoval hlasitě Hugh.

„Pardon.“ Gabe pokrčil rameny. „Začínám mít podezření, že ho jeho matka zplodila s papouškem.“

„To bych neřekla,“ vyhrkla Penny. „Já ji překvapila. A musí být v hrozném stresu, když u její příjezdové cesty číhají všichni ti supové. Nemůžete se jí divit, že nevěří cizím lidem.“

„Ne, to je pravda,“ uznal Max. „Ale i tak se zdá, že se k vám chovala velmi hrubě.“

„Někdo by ji měl poslat za tím novým vikářem, aby se mu mohla vyznat ze všech hříchů,“ navrhl Gabe.

Dovlekl synky k pokladně a začal vykládat košík: dneska bude další hotovka, čtyři plechovky piva a pro děti kuřecí nugetky. O Lauře se dala říct spousta věcí: byla milující matka, sexuální bohyně a od té doby, co se vrátila do televize, i živitelka. Ale rozhodně to nebyla žádná královna domácího krbu.

„Pan ‚Říkejte mi Bill‘ všechny vítá s otevřenou náručí,“ dodal s širokým úsměvem.

Nový vikář kostela svaté Hildy, reverend Clempson, se v hostinci U Lišky stal předmětem mnoha vtípků, a to už před slavnou turistickou vycházkou. Nebylo mu ani třicet, měl chlapecký obličej a nešťastně poctivé chování, do zdejšího kraje ho přeložili z moderní severolondýnské farnosti. Když začal převážně postarší a velmi konzervativní obyvatelstvo Fittlescombu vyzývat, aby mu klidně tykali, šeredně se mu to vymstilo. Zdejší farníci byli zvyklí na obdobně postaršího a konzervativního reverenda Slaughtera, proto se stále ještě nemohli vzpamatovat ze šoku, že jim byl přidělen nový vikář, který volí labouristy, je otevřeným zastáncem svateb gayů a nosí trika s hesly, mezi něž údajně patří i neodpustitelné: „Hulím s Bohem“ doplněné obrázkem podezřele vypadajícího listu. Příchod „Říkejte mi Billa“ a jeho následný vpád na farmu Wraggsbottom byl až do příjezdu Wellesleyových událostí sezony.

„Nechceš zajít do Furlings na čaj?“ nabídla Penny Angela. „Nechci se tě dotknout, ale vypadáš poněkud vyděšeně. Něco teplého a sladkého by tě jistě postavilo na nohy.“

„Díky,“ řekla Penny. „Půjdu moc ráda.“ Obrátila se, aby se rozloučila s Gabem, ale ten už postrkoval děti ke dveřím a nákup mu nebezpečně vyčuhoval ze spodku Lucova kočárku.

Max s Angelou a Penny ho následovali ke dveřím. Paní Preedyová za nimi volala: „Paní de la Cruz? Ten jablečný džus stál libru šedesát. Myslím, že jste ve všem tom vzrušení zapomněla zaplatit.“

„Moc mě to mrzí!“ Penny znovu zrudla a hledala v kabelce drobné.

„To je mi pěkný rozruch,“ brblal Max Bingley. „Do města se nastěhuje

chlípník, co neplatí daně. Proč se o něj vůbec zajímáte?“

Na tuto otázku si bohužel dokázal sám odpovědět.

„To snad není pravda. Ten určitě vzal roha a prvním letadlem odletěl na Seychely s jednou z těch svejch holek.“

Harry Trent si třel ruce o sebe, aby si je zahřál. Tenhle reportérský veterán pracoval pro deník *Sun* a před Riverside Hall už mrznul od osmi ráno. Bolela ho záda, měl hlad, a jestli Rychlík Eddie brzy nedorazí, uteče mu začátek zápasu Arsenalu.

„O tom pochybuju.“ Sasha McNallyová ze stanice SkyNews byla tím dlouhým čekáním obdobně otrávená. „Podle všeho se chce vrátit do politiky, tak teď bude sekát latinu. Možná cestou píchli nebo tak něco. Sakra!“ Popadla mikrofon. „Tamhle jede!“

Důstojným tempem se k bráně blížilo černé BMW se zatmavenými skly.

„Nenastupoval u vězení do bentleye?“ divil se Harry.

„Já ti to říkala. Píchnuli,“ trvala na svém Sascha. „Jestli musel měnit auto, není divu, že dorazili pozdě.“

Brána se pohnula. Když auto vjíždělo dovnitř, smečka novinářů se vrhla za ním jako hejno včel za královnou, a ještě než se dveře vozu otevřely, chrchlili otázku za otázkou.

„Sire Edwarde!“

„Eddie!“

„Jak je vám na svobodě?“

Pak se dveře otevřely. A z nich se širokým úsměvem vystoupil tak sedmnáctiletý kluk.

„Tolik povyku jenom kvůli mně?“ divil se a vytáhl si z kufru zavazadlo. „Jsem poctěný, ale opravdu to nebylo nutné.“

S hustými světlými vlasy a výraznými modrými očima se Milo Wellesley spíše podobal matce. Ale přidržený úsměv a bezstarostné sebevědomé chování, to byl celý Eddie.

Milo zaměřil pohled na Sashu. Sice byla stará, bylo jí minimálně třicet, ale měla hezkou tvářičku a úžasný kozy. „Musíte tu mrznout,“ začal galantně. „Nešla byste se k nám zahřát? Máti by vám určitě uvařila čaj.“

„Milo!“ prořízl studený vzduch Annabelin hlas. „Co tam vyvádíš?“

Bylo to poprvé, co se za ten den otevřely vchodové dveře. Novináři se okamžitě vrhli dopředu a fotoaparáty začaly cvakat.

„Padej dovnitř! Hned!“

Milo se neochotně otočil od Sashy.

„Neměla bys u sebe náhodou stováka?“ ptal se nevinně matky. „Na taxík. Nějak mi došla hotovost.“

Shromáždění novináři se sborově zachechtali.

„Jablko nepadá daleko od stromu, co?“

Annabel úplně ztuhla hrůzou a odběhla si domů pro kabelku, pak vyšla ven a zaplatila řidiči. *Cvak, cvak, cvak*. Ve všem tom rozruchu si skoro nikdo nevšiml, že za nimi zastavuje bentley s Rychlíkem Eddiem. Než se všichni stihli otočit a namířit fotoaparáty, kamery a mikrofony za sebe, byla jejich tak dlouho očekávaná kořist už v polovině schodiště.

„Ahoj, Milo,“ poklepal Eddie svému synovi vřele na záda. „Tebe bych tu nečekal. Neměl bys být ve škole?“

„Jo, tohle, no, vlastně. Vysvětlím ti to pozdějc.“

Milo vklouzl dovnitř a Annabel zůstala stát na prahu dveří jako ledová socha.

„Ahoj, drahoušku. Promiň mi to zpoždění.“

Eddie se k ní sklonil, aby ji políbil. Ona ho prkenně objala, paže se jí před fotoaparáty otevřely a zase zavřely jako loutce. Přesně takhle si to nepředstavovala; setkání na veřejnosti. Nejradši by svého syna zaškrtila.

Eddie se obrátil, aby se podíval na novináře, a šofér zatím přinesl jeho kufř.

„Je báječné se s vámi všemi znovu vidět a jsem moc rád, že už jsem zase doma,“ prohlásil. „Těším se na další kapitolu svého života a návrat zpět k práci.“

Otázky začaly létat jako střelba.

„K jaké práci?“

„Chystáte se vrátit do politiky?“

„Ozval už se vám premiér?“

Eddie se blahosklonně usmál. „Teď jistě pochopíte, že tohle je soukromá rodinná událost. Stojím o jediné – dát si čaj se svou ženou. Děkuji vám.“

Vedl Annabel dovnitř a zavřel za nimi dveře.

„Stýskalo se mi.“ Přitáhl ji k sobě.

Annabel mlčela.

„Dům vypadá úžasně.“

„Díky. Kde jsi proboha byl? Čekám tu na tebe už hodiny.“

„No, zastavili jsme se na oběd ve Winchesteru,“ prohlásil nevinně Eddie. „A neuhádneš, koho jsem pak potkal.“

Annabel neměla náladu na hádanky. Zatím se snažila vzpamatovat z té informace, že se někde stavili na oběd.

„Charlese Frenche!“ rozzářil se Eddie, protože si manželčina rozladění podle všeho nevšiml. „Pamatuješ si Charlese, mého literárního agenta? Mimochodem, pozval jsem ho se ženou k nám na večeři.“

Annabel z obličeje zmizely i poslední zbytky barvy. „Tys ho pozval na večeři?“

„Jo.“

„Sem? Na dnešek?“

„Jo.“

„Eddie, vždyť tě sotva pustili z vězení.“

„Přesně tak. Tak jsem si řekl, že by neuškodilo potkat pár přátel. A můžeme probrat tu mou knížku. Vždyť víš, vzpomínky na vězení.“

Annabel se přinutila napočítat do pěti a pak teprve promluvila.

„Měl ses mě nejdřív zeptat, Eddie. Ještě nemám kuchařku. Nemám nic připravené.“

„Charlesovi to vadit nebude. Stačí, když bude dost vína. Milo může pro něco zajet do Chichesteru.“

Annabel nebyla schopná slova.

„Milo!“ zařval Eddie do schodů. „Pojď sem k nám, musíš se taky zasloužit o rodinu, zajedeš matce něco nakoupit. Dneska k nám přijedou hosti.“

Milo se objevil na odpočívadle. „Bezva. A počítáte i se mnou?“

„Ne. Bude to pracovní. Ty si na večeři můžeš skočit do hospody. A mimochodem, jestli tě vyhodili z Harrow, tak přestaneš dostávat peníze. Myslím to vážně. Už žádné školné. Musíš si najít práci.“

„Ale, tati!“

„Žádné ‚Ale, tati!‘ na mě neplatí. Přestaň s tím. Tak vyhodili tě?“

„To probereme později.“ Milo si vzal matčiny klíčky od auta a peněženku a moudře vyklouzl ze dveří.

„Budeme potřebovat dost jídla pro čtyři,“ křičel za ním Eddie. „A když už budeš v tom supermarketu, zeptej se, jestli někoho nehledají.“

„Je to výtečné,“ rozplývala se Sarah Frenchová, Charlesova manželka, která pracovala jako novinářka, a ještě jednou si ukousla zapečené ryby. „A dům je přímo neskutečný. Opravdu, lady Wellesleyová, odvedla jste velký kus práce.“

„Díky,“ odpověděla koženě Annabel. Sarah pořád ještě čekala, kdy se usměje, nebo jí aspoň nabídne tykání. Zatím se nedočkala ani jednoho, ale ještě se nevzdávala naděje.

„Je od vás moc laskavé, že jste nás pozvali. Zvláště když je to Eddieho první večer doma. Na vašem místě by mě ani nenapadlo zvat si hosty.“

„No, on to vlastně byl Eddieho nápad.“

Bylo na první pohled jasné, že Annabel se příjemně chová pouze k lidem, kteří by jí a Eddiemu mohli být užiteční v politice. *A do téhle kategorie já nespádám*, pomyslela si Sarah. Byla tak nezdrovilá, že bylo hrozně těžké ji litovat. Ale Sarah přesto zjistila, že přesně to k druhé ženě cítí. Od Eddieho to bylo hrozně sobecké a bezohledné, když si právě dnes domů pozval hosty, aniž by se o tom předtím poradil se ženou. Není divu, že je Annabel tak podrážděná. Snaží se snad vyhnout tomu, zůstat s ní o samotě? Odkládá nevyhnutelné? Nebo je tak neuvěřitelně společenský, že si prostě nemohl pomoci?

„Co kdybychom začali probírat tu tvou knihu,“ navrhl Charles, dal si třetí sklenku Eddieho skvělého klaretu a snažil se nějak odlehčit atmosféru. „Už víš, v jakém duchu to pojmeš?“

„Co tím jako myslíš?“

„No, můžeš k tomu přistoupit různě. Vtipně jako Jeffrey Archer. Kajičně ve stylu Jonathana Aitkena. Nebo se vždy můžeš vydat cestou Alana Clarka.“

„Jako Clark rozhodně ne,“ prohlásil odhodlaně Eddie. „To byl podvodník a zmetek.“

„Ale zatraceně vtipnej. Jeho deníky šly na dračku.“

„Já vím. Ale tvrdil, že miluje svou ženu a lituje, že ji podváděl, a potom napsal knihu, ve které se těmi aférkami chlubil. To rozhodně není moje cesta.“

Sarah Frenchová se dívala, jestli se Annabel v obličejí objeví jakýkoli náznak emocí, ale ničeho se nedočkala.

„Na druhou stranu jako Aitken taky být nemůžu.“

„Je moc zbožný?“

„Přesně tak. Nic proti tomu, když někdo ve vězení najde Boha. Ale mně se to bohužel nepodařilo.“

„A co jsi tam našel ty?“

Eddie se nad tím chvilku zamýšlel. „Asi soucit. Kamarádství. A ctižádost. Znovu se mi vrátily ambice. Deníky z vězení od Jeffreyho Archera se mi líbily, ale chci mluvit vlastním hlasem. Chci, abych se tou knihou vrátil do vlády. Nebo aspoň do vedení strany.“

„No tedy,“ zakuckal se Charles. „To je dost ambiciózní úkol.“

„Možná ano,“ souhlasil Eddie. „Ve Westminsteru jsem si nadělal spous-

tu nepřítel.“

„I mezi novináři,“ varoval ho Charles.

„Tak, jak všichni víme, mám jednoho mimořádného nepřítele,“ prohlásil zlověstně Eddie. „Ale jsem natolik bláhový, že věřím tomu, že mi dál zbývá i spousta přátel, a to v obou těchhle světech. Voliči nemají zájem o dokonalost. Hledají člověka, který se dokáže poučit z vlastních chyb. A to se mi podařilo.“

Opravdu? podivil se Charles French. Ale raději si to nechal pro sebe.

„Navíc je mou největší touhou návrat do politiky,“ prohlásil Eddie.

„A člověk by si v životě měl jít za svými sny.“

„A co vy, lady Wellesleyová?“ obrátila se Sarah na Annabel, protože jí zlobilo, jak je Eddie sebestředný. „Vy se také toužíte vrátit k životu ve Westminsteru? Po všem, co se vám přihodilo?“

Jednoznačnost Annabeliny odpovědi překvapila i ji samotnou: „Ano, toužím.“

Sarah tím ohromila.

„*Proč?*“ nedokázala se ubránit otázce. „Když se k vám lidé chovali tak hnusně?“

„Asi je to právě proto, že se k nám chovali tak hnusně,“ přiznala podle pravdy Annabel. „David Carlyle a ti jeho přísluhovači nám zničili život. Nejen ten Eddieho, ale i ten můj. Připravil nás o něco, co bylo naše. A já to teď chci zpátky. Oba to chceme.“

Eddie zahlédl ten oheň v manželčiných očích a zachvátila ho silná touha. Najednou zatoužil, aby hosté vypadli a oni mohli zůstat o samotě.

„Tak proč jste se stěhovali právě sem?“ ptala se Sarah.

„Potřebovali jsme změnu,“ vysvětlovala Annabel, ale do hlasu se jí vrátil předchozí chlad. „Jestli se má Eddie vrátit do politiky, potřebujeme nějaké místo, kde bychom se mohli schovat před světem. Které tu bude jen pro nás. Navíc, já už bych v Londýně trvale žít nechtěla. A tak jako tak k tomu návratu možná ani nedojde. Jsme teprve na začátku.“

„Tak vidíte,“ usmál se Eddie na Sarah Frenchovou. „Máte to přímo od zdroje. Ta nicka Carlyle možná vyhrál tuhle bitvu. Ale válka ještě neskončila. To ani náhodou.“

Tu noc se Eddie přitiskl k ženě a rukou jí vklouzl pod naškrobenou noční košili.

„Nechceš si to svléknout?“ šeptal jí do ucha.

Annabel netušila proč, ale najednou jí bylo do breku.

„Ne, Eddie. Nemůžu.“

„Ty se zlobíš?“

„Ne,“ lhala. „Jsem unavená.“

„Mrzí mě to, Annabel.“

Ta slova visela ve vzduchu nad postelí jako oblak popela, poslední pozůstatky katastrofy, která předtím zavalila jejich manželství. Před dvěma lety vybuchla sopka, která smetla z povrchu zemského Eddieho kariéru i život, který si s Annabel vybudovali. A ten mrak bylo to poslední, co z tohoto života zbývalo.

„Vybudujeme si nový život,“ pomyslel si Eddie. „Dokázali jsme to jednou, tak proč bychom to nedokázali i podruhé.“

„Miluju tě.“ Rukama jí přes látku noční košile polaskal prs.

Annabel zavřela oči a kousla se do spodního rtu. Část její duše ho chtěla, nejradši by se k němu otočila a milovala se s ním, aby se vše dalo zase do pořádku. Ale v tom případě by mu musela odpustit, a to zatím nedokázala. Tedy minimálně ne úplně. Annabel si Eddieho vzala, když byla hodně mladá, bylo jí sotva dvacet. Celý svůj život vybudovala kolem něj. Ale pak se jí za jediný katastrofální rok ten život celý zničil. Bylo to, jako by zasadila les, sledovala, jak roste, a pak se jednou ráno probudila a zjistila, že jí ho někdo celý pokácel motorovou pilou. Lidé ji obviňovali ze snobismu, a snad to bylo oprávněné. Nikoho ale nenapadlo, že je možná tak odměřená a ostražitá z dobrého důvodu. Že si to brnění nasadila, protože ho potřebovala. Protože ji Eddie zatáhl do válečné zóny a pak ji tam nechal, aby si nějak poradila.

„Spousta věcí se musí změnit, Eddie,“ řekla, sundala si jeho ruku z prsu a sevřela ji ve své.

„Já vím a taky se to stane. Vždyť jsi dneska slyšela Charlese. Cesta zpátky do politiky bude dlouhá, ať už to s tou knihou dopadne jakkoli. Mezitím se můžeme soustředit na svůj nový život tady. Na tenhle dům, na Swell Valley. Je to pro nás všechny nová kapitola.“

To doufám,“ pomyslela si Annabel. To opravdu doufám. První den jejich nového života však nebyl zrovna slibný – do kuchyně jim vpadla podivínská sousedka, Eddie na večeři pozval svého literárního agenta, Mila už zase dočasně vyloučili ze školy a přede dveřmi jim postávali reportéři jako smečka vlků, proto se nedokázala ubránit pochybnostem. A to ještě ani nepotkali Davida Carlylea, i když se to asi brzy stane. Za jasného dne se totiž z vikýřů Riverside Hall dalo dohlédnout až na hintonské golfové hřiště.

„Dobrou, Eddie.“ Pustila mu ruku a převalila se.

Eddie ji jemně políbil na temeno hlavy.
„Dobrou, zlatíčko. Jsem moc rád, že jsem zase doma.“

TŘETÍ KAPITOLA

Laura Baxterová sledovala, jak po špinavém okně vlaku stékají dešťové kapky. V pět hodin a dvě minuty vyrazila z nádraží Victoria a teď uháněla venkovskou krajinou Sussexu. Projednou si nepřipadala unavená. Od návratu do práce fungovala pod permanentní clonou z vyčerpání, protože Luca se v noci ještě budil, musela daleko dojíždět a ničila ji jedovatá atmosféra televizního prostředí. Dnes však na ničem z toho nezáleželo.

Dostala totiž nápad na televizní pořad. Přímo skvělý nápad, jak se sama sebe snažila přesvědčit. Už se nemohla dočkat, až to probere s Gabem.

Ironií osudu ji k tomu inspirovala hádka s Billem Clempsonem a jeho houfem turistů, i když samotný nápad se dostavil dnes dopoledne během katastrofální porady v Televizním centru. *Sestry*, komediální pořad s prvky černého humoru, na němž Laura pracovala s dávným známým ještě z BBC a který podle všech známk měl dostat zelenou, byl náhle vedením sekce dramatických pořadů stanice ITV hozen přes palubu.

„Ale vždyť se vám pilotní díl náramně líbil,“ namítala Laura. „Jim Rose tvrdil, že je to nejoriginálnější věc, kterou viděl od *Sherlocka*.“

„Je to skvělý pořad,“ souhlasil redaktor, co má na starosti výrobu. „Jen zkrátka momentálně stojíme o jiné ladění. Nesmíte si to brát tak osobně.“

Problém ale byl, že Laura měla silné podezření, že to skutečně *je* osobní. John Bingham, se kterým Laura chodila, než potkala Gabea, jí šel po krku. Když se s ním Laura seznámila, vedl John oddělení dramatických pořadů v BBC – byl charismatický, mocný, okouzující a ženatý; ale podle něj velmi nešťastně. Laura byla mladá, naivní a bláznivě zamilovaná. A růžové brýle jí z očí spadly, až když otěhotněla, John ji nelítostně odřízl, připlazil se zpátky k ženě a pošlapal Lauřinu kariéru.

Teď už jí to všechno připadalo neskutečně dávno. Když Johnovo dítě potratila, vrátila se Laura zpátky do Fittlescombu a potkala Gabea; zbytek už byl dávná minulost. Už roky Johnu Binghamovi nevěnovala jedinou myšlenku. Dokud ji rodinná finanční situace nedonutila vrátit se do práce a nezjistila, že John Bingham se mezitím stal jednou z nejvlivnějších figur britské televize. Tentokrát pracoval pro ITV, prudce zvýšil sledovanost dramatických pořadů a stal se pro všechny jistým druhem poloboha. Jediným

kývnutím nebo zakroucením své plešatějící hlavy rozhodoval o kariéře scénáristů i producentů.

Když se Laura vrátila do práce, tak se s ní osobně spojil, pozval ji na důvěrný oběd v restauraci Oxo Tower, „aby zavzpomínali na staré časy“. Lauru ohromilo, jak staře vypadá. Ten drsný padesátník v nejlepší kondici, na kterého si pamatovala, už překročil šedesátku, měl výrazné bříško a z čelisti mu visela kůže, která se mu při smíchu třásla. *Jak se mi kdy mohl líbit?* přemýšlela, když se vychloubal svými úspěchy, stěžoval si na manželství a ujišťoval ji, jak moc si vyčítá „tu záležitost s dítětem“ a jak je rád, že už je všechno dávno za nimi.

„Kdybych ti nějak mohl pomoci s kariérou, ozvi se,“ předl při placení, položil Lauře ruku na koleno a stiskl ho. „Vždycky jsem věděl, že máš mimořádný talent.“

„Díky,“ odvětila ledovým tónem Laura, sundala si jeho ruku z kolene a vstala. „A mockrát díky za oběd, ale pochybuji, že se naše cesty ještě někdy setkají, Johne.“

To se ale pletla. Protože přesně to se stalo. Ale ne tváří v tvář. Pěkně v zákulisí, tím nejhorším možným způsobem. Všechny pořady, do kterých byla Laura zapojená, se jeden po druhém porouchaly. Televize byla království klepů a brzy se začalo šířit, že když se na vašem pořadu jako scénáristka nebo producentka podílí Laura Baxterová, je to polibek smrti. John Bingham ji totiž chtěl vyřadit.

Kdyby s Gabem nebyli na jejím příjmu závislí, tak by jí to zas tak nevadilo. Gabeova milovaná farma Wraggsbottom si sice vedla lépe než většina ostatních a držela se nad vodou. Ale bylo to jen tak tak. A jestli chtějí kluky někdy vzít na dovolenou, koupit si auto nebo slušné vánoční dárky, nebo dokonce jenom pomyslet na soukromé školy, až budou kluci starší, musí ruku k dílu přiložit i Laura. A díky Johnu Binghamovi jí pomalu začaly docházet možnosti.

A tehdy se objevil. Ten její nápad. Způsob, jak Johna obejít, udělat něco nového, vzrušujícího a odvážného, vzít osud do vlastních rukou. A možná, když to dobře sehraje, i vydělat spoustu peněz.

Podívala se na hodinky. *Čtvrt na sedm*. Do Fittlescombu dorazí kolem půl a domů se dostane před sedmou.

Prosím, ať se to Gabeovi líbí. Prosím, prosím, prosím.

„Ani náhodou. To je vyloučený. To by nešlo.“

Gabe do sklenky nalil štědrou dávkou ginu, dolil ji vyprchalým tonikem

z lednice a pak ji podal Lauře. Poté si udělal ještě jeden pro sebe a posadil se vedle ní na pohovku. Seděli v kuchyni farmy Wraggsbottom obklopení záplavou lega, mašinek Tomášů, plastových dinosaurů a dalších nezbytných součástí klučičího světa. Podle všeho tu dnes byla Lianne, asi nejhorší uklízečka na světě, a „uklízela“ kuchyni. Gabe mezi polštáři pohovky našel nakousnuté jablko, hodil ho do koše a sáhodlouze přemýšlel, co *přesně* tu Lianne asi tak dělala.

„Proč by to nešlo?“ ptala se Laura.

„Protože proto. Je to přece náš domov,“ bránil se Gabe. „Jestli si to nepamatuješ, tak jsem právě spolu se sousedy položil hlavu na špalek, když jsem přesně za tohle bojoval.“

„Jistě že si to pamatuju,“ potvrdila Laura. „A to mě právě inspirovalo. Vesnické drama! Život tady tak trochu připomíná nekonečný seriál. Tak proč to nenatočit?“

„To jsem ti snad právě vysvětlil, ne?“

Laura nešťastně vzdychla. „Ale vždyť by to i potom zůstal náš domov, Gabe.“

„Ne, když nám do něj vpadnou kamery, tak už ne. Nechci, aby tě tu nějaký uhrovatej zvukař očumoval, až tu budeš chodit nahatá.“ Přejel manželce rukou po stehně a významně se na ni podíval.

Laura se rozesmála. „Ale já tu přece nebudu chodit nahatá.“

„No, tak to je ještě horší. Promiň, Lauro, ale je to prostě příšerný nápad.“

„Ne, není,“ nedala se Laura. „Je báječný. Jsem geniální a ty mě nechceš poslouchat.“

Gabe se zazubil. Miloval její sebedůvěru i to, že to nikdy nevzdávala. Gabe Baxter vedle sebe potřeboval silnou ženu. A v Lauře takovou našel.

„Nepůjde o náš domácí život. Zaměříme se na vesnici. Ale nebudeme se zajímat jen o místní spory. Hlavním předmětem zájmu bude farma. Okolní příroda, střídající se roční období, rytmus venkovského života. Budeme prodávat vesnický sen – něco jako Malá farma, ale bude to větší, náročnější, sofistikovanější.“

„Já ti nevím, Lauro.“ Gabe se znovu dlouze napil ginu a pročísl si vlasy. Vlastně ani netušil, jak se sofistikovaný píše, natož aby přesně chápal význam toho slova. Znělo to ale dost hogo fogo. Po dni stráveném prací na farmě a uspáváním dětí byl sedřený. Toužil po jediném, pomilovat se se ženou a padnout do postele. „Já myslel, že ty reality show nesnášíš.“

„To je pravda. Ale hlavně proto, že většina z nich je laciná, nekvalitní

a ponižující. Což však o nás platit nebude. Navíc, žebráci si nemůžou vybírat. V sekci dramatických pořadů jsem odepsaná. O to už se John postaral.“

Gabe se posadil vedle ní, vklouzl jí rukou pod blůzu a zkušeně jí rozeplnul podprsenku.

„Ať jde někam. Jenom žálří, protože si tě nechal utéct. Ted' už jsi moje, a to ho přivádí k šílenství.“

Laura zavřela oči, když jí Gabe začal laskat prsa a líbat na krk a rameno.

„Jsem tvoje,“ vzdychla, pročísla mu prsty vlasy a připadala si až směšně šťastná. Je normální, když se jí i po deseti letech manželství manžel pořád tolik líbí? Neochotně se od něj odtáhla.

„Musíme to probrat, Gabe.“

Gabe zasténal. „Fakt?“

„Dobře to víš. Vždyť sotva poplatíme hypotéku.“

Gabe vypadal nejistě. „Vedeme si dobře. Farma se drží nad vodou.“

Laura mu stiskla ruku. „Já vím. A vím, jak tvrdě dřeš, a připadá mi to úžasné. Ale chceme snad víc, než se jenom držet nad vodou, ne? Chceme, aby kluci měli hezký život a kvalitní vzdělání. Chceme si někdy vyrazit na večeri. A ty přece chceš tu motorku, ne?“

Gabe se hlasitě rozesmál. „Ty se mě snažíš podplatit! Motorku bys mi nedovolila, ani kdybychom na účtu měli milion.“

„To je pravda,“ uznala Laura. „Protože tě miluju a nechci, aby tě rozmačkal nákladřák. Ale jde o to, že přece nechceme věčně žít z ruky do huby. Ano, farma přežívá. Ale jestli to má být Hughova a Lucova budoucnost, tak potřebujeme, aby vzkvétala.“

Její nadšení bylo nakažlivé.

„Pořád ještě mi to připadá směšné,“ prohlásil Gabe. Ale už cítil, jak podléhá. „Staneme se fittlescombskou verzí těch příšerných Kardashianek.“

„To tedy ne!“

„No, možná máš menší zadek.“

„Jestli mi dál budeš dělat podobný koktejly, tak to moc dlouho platit nebude,“ prohlásila Laura. „Tak jako tak se můj zadek stejně před kamerou neobjeví. Budu stát za ní. Budu pořád produkovat a ty můžeš dělat moderátora.“

„Já?“ Gabe vytřeštil oči.

„Proč ne?“ divila se Laura. „Jsi hezkej, a o farmě i tomhle údolí víš úplně všechno. Kromě toho bys dělal zadarmo.“

„Já a bez tučného honoráře?“ žertoval Gabe.

„Ano,“ hihňala se Laura. „Ty a zadarmo. Na výrobu budeme potřebovat

spoustu peněz, takže budeme muset pracovat s omezeným rozpočtem.“

„Aha,“ prohlásil Gabe. „A kde všechny ty peníze jako sebereme? Doufám, že ne na našem spořáku.“

Laura se málem zakuckala ginem. „Jakém spořáku? Vždyť víc peněz než my má i Luca v prasátku!“

„Takže mu ho rozbijeme,“ navrhl Gabe.

„Máme dvě možnosti,“ vysvětlovala Laura. „Bud' velký kus pořadu předem prodáme nějakému zavedenému hráči v oboru reality show – například Endemolu –, nebo si ten kapitál nějak seženeme. Pokud jde o Endemol...“

„Kapitál si musíme sehnat sami,“ přerušil ji Gabe.

Laura se na něj s nadějí podívala. „Opravdu? Šel bys do toho?“

Gabe ji políbil. „Předem prohranou bitvu poznám na první pohled. Ale když už se do toho máme pustit, musí to být náš pořad. Musíme ho mít pod kontrolou.“

Laura radostně vypískla. „Bude to úžasné, Gabe. Už vidím upoutávky.“

„Já taky.“ Gabe nasadil tón, který podle něj připomínal televizního hlasele: „Uvidíte na našem programu: *Farma Wraggsbottom* s moderátorem Gabrielem Baxterem.“

Laura vyprskla smíchy.

Gabe vypadal dotčeně. „Co je?“

„Tak zaprvé, rozhodně se to nebude jmenovat *Farma Wraggsbottom*.“

„Proč ne?“

„Proč ne? Protože je to naprosto příšerné jméno.“

„Je to jméno, který tahle farma nese už přes sto let,“ pronesl slavnostně Gabe.

„Mrzí mě to, drahoušku,“ nedala se Laura. „Ale ne. A jestli hodláš používat takhle příšerný tón, tak to moderovat nemůžeš.“

Gabe se našpulil. „To přece byl můj sexy hlas.“

„Ne, to nebyl. To mi můžeš věřit.“

Pak nějakou dobu seděli mlčky, jeden druhého drželi v náručí a přemýšleli, co jim asi budoucnost přinese. Laura netušila, jestli má mít radost, že Gabea přemluvila, nebo se má toho děsit, protože pokud se do toho opravdu pustí, všechno bude mít na starost sama. A když pořad skončí katastrofou, nebo, nedej bože, nějak utrpí farma, tak si to nikdy neodpustí. Byl to sice skvělý nápad. Ale zároveň taky obrovské riziko.

„Získat kapitál nebude snadné, víš?“ prohlásila a zamyšleně ve sklence vířila zbytky koktejlu. „A když investory nenajdeme, budeme se muset

spojit s větší produkční společností nebo nějakou stanicí. Jinak to nepůjde.“

Gabe vstal, protáhl se a otevřel spíž. Vytáhl rodinné balení brambůrků a s hlasitým trhnutím je otevřel.

„Nesmíš být tak pesimistická,“ prohlásil vesele. „Jasně že najdeme investora. Sama jsi přece říkala, že je to skvělý nápad.“

Laura si nebyla jistá, co jí nahánělo větší strach. Když Gabe s tou myšlenkou nesouhlasil, nebo když se pro ni nadechnul. Během pěti minut přešel od „to nikdy nemůže vyjít“ k „to prostě nemůže nevyjít“. Jeho černobílé vidění světa ji občas děsilo.

„Tak jako tak, jeden možný investor už mě napadl,“ oznámil jí vesele. „Je místní, bohatý a právě hledá nové působiště. Což vím jistě, protože jsem to slyšel v hospodě.“

Laura se na něj pochybovačně podívala. „A kdo jako?“

„Eddie Wellesley.“

Laura se tak zakuckala, že jí bublinky z toniku vytekly nosem.

„Rychlík Eddie?“

„Hm.“

„A co ten ví o televizi?“

Gabe pokrčil rameny. „Strávil v ní dost času. Navíc je to úplně jedno. Ty se v televizi vyznáš. Wellesley nám jenom musí podepsat šek.“

Laura Baxterová sledovala, jak si manžel cpe do pusy brambůrky, a úplně překypovala láskou. *Jsem s ním tak šťastná*, pomyslela si.

Na chvíli ji zachvátila úzkost z vidiny, že spolu budou pracovat. Kdyby se to natáčení přece jenom uskutečnilo, nezačnou si nakonec lézt na nervy? Ale rychle tu myšlenku zapudila. *Děláme to pro budoucnost. Pro kluky.*

Navíc tyhle problémy jim jistě přinesou hodně dobrého. Laura momentálně nejvíc potřebovala natočit něco úspěšného, aby se vymanila z pasti, kterou na ni nachystal John Bingham. A Gabe zase potřeboval novou střechu na největší stodolu. A kromě zasetí kouzelných fazolí nebo polapení zlaté husy bylo tohle jejich jediné řešení.

„Opravdu si myslíš, že by Eddie Wellesley mohl mít zájem?“ zeptala se Gabea.

Odpověděl jí s pusou plnou brambůrků.

„To zjistíme jediným způsobem.“

Eddie se pohodlně opřel v červeném brokátovém ušáku s pobaveným výrazem v obličeji.

„Takže vy chcete, abych vás podpořil.“

Laura zrudla. Jak se jen mohla nechat od Gabea přesvědčit k něčemu takovému?

Seděla v knihovně Riverside Hall, byla to neuvěřitelná místnost obložená dubovým dřevem a plná knih se zlacenou ořízkou a nádherně zachovalých prvních vydání, o kterých si Laura byla téměř jistá, že je nikdy nikdo nečetl. Rychlík Eddie byl takhle na živo mnohem přitažlivější, než čekala. Možná to bylo tím náznakem úsměvu nebo hravým jiskřením v očích, že působil tak zábavně a svůdně, čímž ještě zvýšil Lauřiny rozpaky.

„Moc se omlouvám, sire Edwarde, neměla jsem vás obtěžovat.“ Vstala. „Omlouvám se, že jste se mnou ztrácel čas.“

„Tak zaprvé, říkejte mi Eddie. A za druhé se prosím zase posaďte. Žádný můj čas jste nevyplýtvala. Krásné mladé ženy za mnou s obchodními návrhy moc často nechodí.“

Laura se posadila.

„Povězte mi o tom pořadu víc,“ vybídl ji Eddie. „Myslím, že to nemůže být jen o farmářském životě.“

„To rozhodně ne,“ ujistřovala ho Laura. „Swell Valley je jedinečné. To už ale asi víte, když jste se sem přestěhoval. Lidi tahle část země vždy velmi přitahovala, svou kombinací venkovské idyly a místních slavných obyvatel. Všechny ty skandály.“ Nechtěla se mu dívat do očí. „Tatiana Flint-Hamiltonová, Brett Cranley, Emma Harwichová, Santiago de la Cruz. Všichni jsou symbolem tohoto údolí. Takže ano, budeme ukazovat farmářský život, ale budeme se k tomu snažit přibalit i to, co je na tomhle místě tak výjimečné. Je to takový nostalgický portrét staré dobré Anglie, takové, jakou si ji každý z nás přeje mít.“

„Jako film Richarda Curtise, ale ve formátu reality show,“ přemýšlel nahlas Eddie.

Laura působila nadšeně. „Přesně tak! Přesně to mám na mysli.“

„Dobrá,“ začal Eddie. „A jak byste si to představovali? Jako tu mou investici. Co bych za ni dostal? Vysvětlete mi to do všech podrobností.“

Pozorně poslouchal, když mu Laura vysvětlovala, jak vypadá výroba televizního pořadu. *Je chytrá*, pomyslel si, *a ambiciózní. A sexy*. Všiml si, jak jí tmavé vlasy padají do obličeje, a když se rozruší, pod hedvábnou blůzou se jí rychle zvedají a zase klesají prsa. Skoro nebyla nalíčená a měla na sobě jen šedou vlněnou sukni a smetanovou blůzu. Eddie si potrpěl na ženy upřednostňující přirozenou eleganci.

Po deseti minutách mluvení se Laura konečně nadechla. „Tak co říká-

te?“

„Myslím, že je to zajímavé,“ prohlásil Eddie. „Rozmyslím si to a ozvu se vám.“

Vstal a podal Lauře ruku.

„Tak dobrá,“ koktala. „Díky.“

Tak náhlý konec jednání nečekala a nebyla si úplně jistá, jak se k tomu postavit. Stále ještě tam stála jako tvrdé Y, s rukou v Eddieho ruce, když vtom dovnitř vešla jeho žena s podnosem s čajem.

Lady Wellesleyová okamžitě vytušila, co se děje – nádherná mladá žena, její manžel přímo překypující svým pověstným kouzlem – a stělila po Lauře pohledem, který by roztavil kámen.

Ježíšikriste, pomyslela si Laura. Penny nelhala. Ona opravdu umí nahnat strach.

„Jé, miláčku.“ Eddie pustil Lauru a objal manželku kolem ztuhlých, nedůvěřivých ramen. „To je od tebe moc milé, že jsi nám přinesla čaj. Ale paní Baxterová je na odchodu.“

„To je ale škoda,“ prohlásila Annabel tónem jasně naznačujícím, že si myslí *pravý opak*.

„Ven se doprovodím sama,“ zamumlala rozpačitě Laura.

Skončila ta schůzka úspěchem, nebo ne? Nedokázala to posoudit. Cestou domů přemýšlela, jestli jí náhodou podnikání s politikem nepřinese více škody než užítku, zvláště když to jeho žena zrovna neschvaluje. Pokud šlo o výraz hráče pokeru, tak ten Eddie Wellesley ovládal přímo mistrně.

Uplynuly dva dny. Pak třetí. A čtvrtý.

V pátek ráno, tedy v den, kdy Laura pracovala z domova, se jim Eddie stále ještě neozval.

„Nic z toho nebude,“ prohlásila Laura.

„To přece nemůžeš vědět,“ chlácholil ji Gabe, i když s ní v duchu souhlasil. Kdyby se do toho chtěl Wellesley zapojit, už by se ozval.

„Vím to,“ nedala se Laura. „Zarazila to jeho žena. Určitě si myslela, že s jejím mužem zkusím flirtovat.“

„A je to pravda?“ vyhrkl Gabe a hravě Lauře zmáčkl pozadí, když se předkláněla, aby ze země zvedla další kostky lega. Hugh ráno před odchodem do školky zkusel stavět rakety, ale s nevalným výsledkem. „Vy kariéristky se nezastavíte před ničím, když si chcete prosadit svou. Kolikrát už jsem ti říkal, že patříš do kuchyně?“

„Co třeba nikdy?“ bránila se Laura. „Když jsem ti naposledy vařila,

tvrdil jsi, že ty lasagne chutnají jako spálená umělá hmota.“

Gabe se ušklíbl. „Jo, jasně, tamty lasagne. Ty byly hrozný. Tak do kuchyně ne. Co třeba do ložnice?“ Objal ji kolem pasu. „Vadí mi, že pořád odjíždíš do Londýna.“

„Mně taky,“ litovala Laura upřímně. „Ale ty peníze potřebujeme, než se nám natáčení rozjede. Teď padej a jdi kydat hnůj, nebo co to vlastně dneska máš za práci.“

Gabe šel na pole a nechal Lauru, aby stihla úklid, dokud Luca spí. Tu Lianne opravdu bude muset vyhodit. V domě to vypadalo jako v chlívě. No, pomyslela si Laura, když se zhlédla v zrcadle na chodbě, já sem ale dokonale zapadám. Pořád ještě na sobě měla špinavé pyžamo se Snoopym a župan, na kterém bylo více děr než látky (byla moc líná na to, aby se převlékala, proto si přes něj, když Hughu vezla do školky, jenom přehodila kabát a vzala si holínky. Spíš než jako Grace Kellyová vypadala jako dokonale suchá domácí.

Nadskočila, protože se ozvalo hlasité zabušení na dveře. Co Gabe zapomněl tentokrát?

„Buď zticha, pitomče, probudíš ma... Jejda!“ Otevřela dveře a zjistila, že se za nimi na ni usmívá Eddie Wellesley. Byl to náznak stejného úsměvu, kvůli kterému si v jeho knihovně před nedávnem připadala jako úplně slabomyslná. „To jste vy.“

Měl na sobě manšestráky a tmavě modrý kašmírový svetr bez jediné poksvrnky a lehce voněl zubní pastou a drahou kolínskou. Vypadal jako tvor z jiné planety. Velmi bohaté planety. Planety, kde používají žehličku.

„Můžu dál?“

Laura se ohlédla na zmatek za sebou. „No... v domě je trochu... tedy...“

„Váš dům mě nezajímá,“ odbyl ji Eddie a proklouzl za ní na chodbu. „Chci s vámi probrat, jak prodáme ‚slávu‘ Swell Valley.“ Teď už se usmíval doopravdy a bylo jasné, že si z ní utahuje.

„Vy do toho jdete?“ Laura se v to ani neodvážila doufat.

„Jdu. Ale nejdřív musíme pochopitelně probrat nějaké detaily.“

O pět minut později na sobě Laura sice dál měla pyžamo, ale už si stihla omýt obličej a vykartáčovat vlasy. Teď nesla dva šálky kávy do poměrně uklizené jídelny.

Eddie šel rovnou k věci.

„Investuju sto tisíc, aby se všechno mohlo rozběhnout. Kdyby bylo potřeba, klidně přidám i víc.“

„To asi třeba bude,“ přiznala Laura upřímně.

„Já vím. Peníze nebudou problém.“

Ta věta zněla přímo kouzelně, pomyslela si Laura. Snad ji někdy v životě bude moci vyslovit i ona a Gabe.

„Chci status výkonného producenta, padesátiprocentní podíl a slovo ve všech obchodních rozhodnutích, a to včetně toho, jakým způsobem to budeme nabízet na trhu a komu.“

„Máte snad na mysli někoho konkrétního?“ ptala se Laura.

„Konkrétního přesně ne, ale mám pár nápadů,“ vysvětloval Eddie.

„V anglickém trhu se vyznáte vy, takže v těchhle záležitostech na vás dám. Ale chtěl bych to zkusit dostat i do Ameriky. Ta myšlenka zachycení ‚staré dobré Anglie‘. To se mi líbí. A myslím, že Amíci z toho budou úplně vedle.“

„Aha.“ Laura se napila kávy. „Jde o to, že americké stanice...“

„Budou potřebovat, aby se na pořadu podílel nějaký Američan. Já vím,“ přerušil ji Eddie. „Proto taky chci příští týden letět do Los Angeles a vyzkoušet pár případných moderátorů.“

„Příští týden?“ Laura se málem zakuckala kávou.

„Nemá cenu otálet.“

„Eddie, oceňuji vaše nadšení, opravdu. A mám obrovskou radost, že se do toho chcete zapojit. Ale vždyť ještě nemáme co ukazovat.“

„Právě naopak. Máme vás. Máme tohle místo,“ Eddie ukázal na jídelnu farmy Wraggsbottom s odhalenými dřevěnými trámy. „Máme prostředí, máme financování a máme vašeho úžasného manžela, který to vše uvede v život.“

„Vždyť jste manžela ještě ani nepotkal!“ připomněla mu Laura.

„Když jste si ho vzala, musí být okouzlující,“ lichotil jí Eddie. „A hlavní je, že, jak říkáte, zná v tomhle údolí každý kámen. Problém ale je, že nemá žádnou zkušenost s pobytem před kamerou. Jestli váš pořad máme prodávat po celém světě, tak potřebujeme někoho, kdo tyhle zkušenosti má.“

„Správně,“ souhlasila Laura.

„Ideálně ženu.“

Když člověk mluvil s Rychlíkem Eddiem, bylo to jako nechat se přejet nadšeným parním válcem. Parním válcem, který byl plný peněz.

„Mohla bych se vás na něco zeptat?“ začala Laura.

„Ale jistě.“

„Proč to děláte? Tedy, ty peníze přece nepotřebujete. V televizi se nevyznáte. A sotva nás znáte.“

Eddie se rozesmál. „V tom máte pravdu, drahoušku. Ve všem. Ale já vždycky dal na instinkt. Líbíte se mi. Líbí se mi i váš nápad a má potenciál. Postupem času bych se rád vrátil zpátky do politiky, ale prozatím oceňuju, že mám před sebou novou výzvu.“

„No, v tom se tedy nepletete,“ poznamenala Laura.

„Už jste přemýšlela nad místní opozicí? Jak se s ní chcete vypořádat?“ ptal se Eddie. „Uvědomujete si, že na každého vesničana, který bude mít z přítomnosti kamer ve svém domově radost, určitě bude připadat pět, pro které budou filmaři vetřelci, a budou mít strach, že narušujete místní společenství?“

Laura energicky pokrčila rameny. „Gabea ani mě žádné brblání nevyvede z míry.“

„Může to být horší,“ poznamenal varovně Eddie. „Jestli se do toho pustíme, musíme být připravení bojovat.“

Dopili kávu a Eddie vstal a měl se k odchodu.

„Řeknu svému právníkovi, aby připravil první nástřel smlouvy,“ řekl Lauře. „Mezitím zkuste zjistit, jaký asi bude zájem na téhle straně velké louže. A já si zamluvím letenky do Kalifornie.“

Když odešel, Laura minutu bez hnutí seděla u jídelního stolu a připadala si tak trochu jako Dorotka, když ji tornádo donese do země Oz.

Byl ten rozhovor skutečný?

A opravdu se do toho pustí?

Hlasitě se rozesmála.

Jdi se vycpat, Johne Binghamě.

Budu produkovat příští velký hit britské televize.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Dáte si šampaňské, pane?“

Sotva Eddie Wellesley překročil práh neopaladiánské usedlosti Michaela Harta, oslovil ho až neskutečně pohledný mladík se stříbrným podnosem.

„Díky.“ Eddie se napil z křehké křišťálové sklenky a vykročil do bílé mramorové chodby. Připadal si tak trochu jako komparz z filmu ze 70. let s Rogerem Moorem v hlavní roli. Dům slavného producenta byl přímo ztělesněním vulgárnosti: absurdně velký, okázalý, plný pozlátka a tak neskutečně kýčovitý, že se Eddie neubráníl pochybám, jestli by něco podobného mohlo někdy vzniknout v Anglii. V jeho domovině totiž i popové hvězdy a fotbalisti či hvězdy reality show měli jistou míru vkusu. V Los Angeles však nic takového neplatilo. Tady žádné hranice neexistovaly. A Eddiemu se to celkem zamlouvalo.

Snad ještě zábavnější než dům plný akvárií, smetanových hedvábných koberců, zlatých kohoutků a nechutných portrétů domácí paní v nejrůznějších stádiích nahoty byli ostatní hosté. Pokud šlo o něžné pohlaví, dával Michael Hart jednoznačně přednost vyhraněnému typu. Sotva zletilé štíhlé dívky, které vypadaly jako modelky, ale zřejmě pracovaly jako prostitutky, se mísily se staršími ženami, jejichž tváře i těla byly do menší či větší míry chirurgicky upraveny. Muži s výjimkou číšníků, kteří všichni vypadali jako herci, a sportovních hvězd (které všechny měly přes dva metry a byly černé jako bota), byli malí, oškliví, tlustí a staří. *A bohatí*, odhadoval Eddie podle neskutečně drahých aut zastavujících před domem a neuvěřitelně tvarovaných žen po jejich tukem obalených bocích. Celá akce by se dala označit jako „mokřý sen Jeremyho Clarksona“.

Přes davy lidí nebylo těžké Macy Johanssenovou objevit. Eddie už samozřejmě předem věděl, jak vypadá. Minulé dva týdny totiž prakticky neustále sledoval nějaké příšerné americké pořady, aby našel moderátorku, která by se ideálně hodila pro jejich show. Macy Johanssenová na něj v podstatě vyskočila z obrazovky.

Když Macyin agent Paul Meyer odpoledne volal Eddiemu do hotelu, aby mu navrhl, jestli se nechce „ukázat“ na Hartově večírku, podal to vskutku výstižně.

„Jestli se tam Macy vůbec ukáže, půjde tam probírat pracovní věci. Hledejte jedinou ženu obklopenou minimálně čtyřmi významnými muži, která bude plně oblečená. A když to nepomůže, dívejte se dolů.“

A tam stála, drobná žena v černém kalhotovém kostýmku od Calvina Kleina s vypasovaným smokingovým sakem, obklopená skupinkou uchvácených vrcholových manažerů ze Sony. Tmavé vlasy měla sestříhané do svého proslaveného hladkého mikáda, porcelánovou pleť bez jediné chybičky a pohled jasně modrých očí byl pronikavý a inteligentní.

„Promiňte.“ Eddie hladce proplul davem a jeho nápadný anglický přízvuk vzduchem projel jako stříbrný nůž s monogramem máslem. „Slečna Johanssenová? Já jsem sir Edward Wellesley. Nemohli bychom si promluvit?“

Macy se na něj obrátila a zamračila se.

„My vás nebudeme rušit,“ ozval se ten nejtlustší a nejhlasitější muž ze Sony a s úsměvem odváděl své kolegy. V Eddieho hlase i chování bylo cosi, co dokonce i zde vzbuzovalo autoritu.

„Ne, ne, prosím. To nebude nutné,“ volala za nimi Macy. „Sir Edward a já nebudeme probírat nic...“

Odmíchlala se, když zjistila, že už mluví jen ke čtyřem vzdalujícím se zádům. Rozzuřeně se obrátila na Eddieho a prohlásila: „Mockrát děkuju!“

„Ale no tak, proč se zlobíte,“ chlácholil ji Eddie. „Oni se určitě vrátí. Se mnou už to však není tak jisté.“

Macy se odmítala nechat uchlácholit. „Poslal vás sem Paul, že jo?“

Eddie se usmál. „Tak bych to přesně neřekl.“

„Já toho chlapa snad uškrtím,“ Macy se nijak nepokoušela zakrývat svou podrážděnost. „Měl by mi přece dělat agenta. To znamená, že mě má zastupovat. A já mu dala jasně najevo, že nemám zájem moderovat váš pořad. Absolutně žádný zájem.“

„A on ten vzkaz zase předal mně a velmi jasně,“ pokračoval Eddie. „Dáte si něco k pití?“

„Tak proč jste tady?“ obořila se na něj Macy.

„Protože jsem houževnatý. Jako vy. Protože jsem za vámi letěl několik tisíc kilometrů, slečno Johanssenová, a nemám v úmyslu se vracet domů, dokud nedosáhnu svého. A protože dobře vím, že děláte chybu.“

„Opravdu?“ Macy povytáhla obočí. Líbili se jí sebevědomí muži a sir Edward Wellesley mezi ně patřil. Navíc byl přitažlivý, tak nějak staromódně, jako z *Panství Downton*. „A jak to víte?“

„Protože ta show bude velká. A to nejen v Británii, ale nakonec i tady.“

Kdyby se nám to povedlo, vyděláme balík.“

„Kdyby, chyby,“ zívla Macy. „Asi už půjdu domů. Jsem utahaná.“

„Nesmysl,“ odbyl ji Eddie. Pak ji vzal za ruku, což ji poněkud vyvedlo z míry, a vedl ji ke dveřím. „Nejste utahaná, nudíte se. Pojd'te se mnou na skleničku ke mně do hotelu. Dopřejte mi hodinku, abych vám náš pořad důkladně představil.“

„Hodinu?“ rozesmála se Macy. „Správné představení trvá sotva půl minuty.“

„Když ani pak nebudete mít zájem,“ nedal se Eddie, „dávám vám čestné slovo, že už vás nechám na pokoji a nikdy vás neodtrhnu od dalších nudných řečitelů studia.“

Macy zlomek vteřiny váhala. Pak si řekla: *Vlastně má pravdu. Nudím se.*

Sir Edward Wellesley byl rozhodně ta nejméně nudná věc z celého dnešního dne. Takže...

„Dobrá. Jednu hodinu.“

Eddie bydlel v hotelu Miramar u pláže v Santa Monice. Našli si s Macy klidný kout u krbu v hotelovém ultramoderním marockém baru The Bungalow a objednali si martini.

Po krátké konverzaci a spoustě alkoholu Eddie Macy podal svůj iPad. „Tak tohle je naše údolí.“

Na obrazovce se objevovaly fotky zelených kopců, zurčících potůčků a slunných lesíků.

„Tady je vesnice. A farma.“

„No tedy.“ Macy to podle všeho uchvátilo. Byla dost opilá na to, aby se nechala unést, ale zároveň ne tolik, aby nedokázala ocenit, co má před očima. „Je to nádhera. Všechny ty malé kamenné chaloupky. Jsou jako vesnička z *Krásky a zvířete*.“

„Myslíte jako z pohádky?“ ujist'oval se Eddie. „Přesně tak. A až vše uvidíte na vlastní oči, zjistíte, že skutečnost je ještě mnohem úchvatnější. Swell Valley představuje všechno, co se Američanům na Anglii tak líbí – že je starobylá, idylická a staromódní; ale má své kouzlo, kouzlo, které tady prostě nenajdete.“

„A kdo je tohle?“ přerušila ho Macy. V prezentaci se totiž objevil snímek neuvěřitelně pohledného blondáka.

„To je Gabriel Baxter. Váš spolumoderátor. V údolí strávil celý svůj život a vlastní farmu Wraggsbottom. Jeho žena Laura je autorkou a producentkou pořadu.“

„Oni svému domu říkají ‚Wraggsbottom‘?“ divila se Macy.

„Je to starobylý název. Dědí se po generace.“

„To si na tom ještě nezlomili jazyk? Proč to nezmění?“

Tentokrát nevěřičně zase vypadal Eddie. „To přece nejde. Vždyť je to součást místní historie. A přesně to se vám tu snažím vysvětlit. ‚Celebrity‘ už jsou dnes tak laciné zboží, slečno Johanssenová. Ale úroveň, historie, aristokracie... tyto pojmy ještě svou prestiž neztratily. Proto jste taky, vy Amíci, tak pryč z vévodkyně Kate, jak jí tak rádi říkáte. Protože vy nic podobného nemáte. *Přesně z toho důvodu* tenhle pořad bude mít úspěch. Ale potřebujeme, abyste nám ho pomohla prodat.“

Jeho nadšení bylo nakažlivé. Ještě navíc v kombinaci s nebezpečně silným martini a okouzujícími fotkami, na které se právě dívala, čímž neměla na mysli jen Gabriela Baxtera, i když ten by určitě taky stál za hřích. Ale labuť létající nad smutečnými vrbami, kamenné můstky, které musely být snad tisíc let staré, úžasné hrázděné statky, které připomínaly pohádku o Jeníčkovi a Mařence. Macy vzdychla. Všechno to bylo tak vzdálené od jejího světa.

„Proč já?“

„Protože také máte úroveň,“ vysvětloval Eddie. „V čemž jste, podle mého názoru, mezi přitažlivými americkými moderátorkami velkou výjimkou.“

„Díky.“ Macy vzhledla od iPadu. Její oči se setkaly s Eddieho a ona okamžitě pocítila dobře známý záblesk touhy. Její společník rozhodně nebyl k zahození.

„A teď vám nelichotím,“ trval na svém Eddie. „Snažím se být upřímný. Oslovíte i britské publikum, překonáte kulturní bariéru k tomu americkému. Paul mi říkal, že máte starosti, že se vytratíte z amerického trhu, a já to plně chápu. Tenhle pořad však ve Státech určitě prodáme, slečno Johanssenová. Tím jsem si jistý.“

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. Macy se přistihla, že proplétá prsty s jeho a opětuje jeho tlak.

„Máš tady pokoj, že jo?“

Eddie na chvilku pomyslel na Annabel, která teď sama spala v Riverside Hall. Ale jen na opravdu krátkou chvilku.

Mávl na servírku, aby přinesla účet.

Když byli v jeho bungalovu, Eddie za nimi zamkl dveře.

„Dáš si ještě něco k pití?“